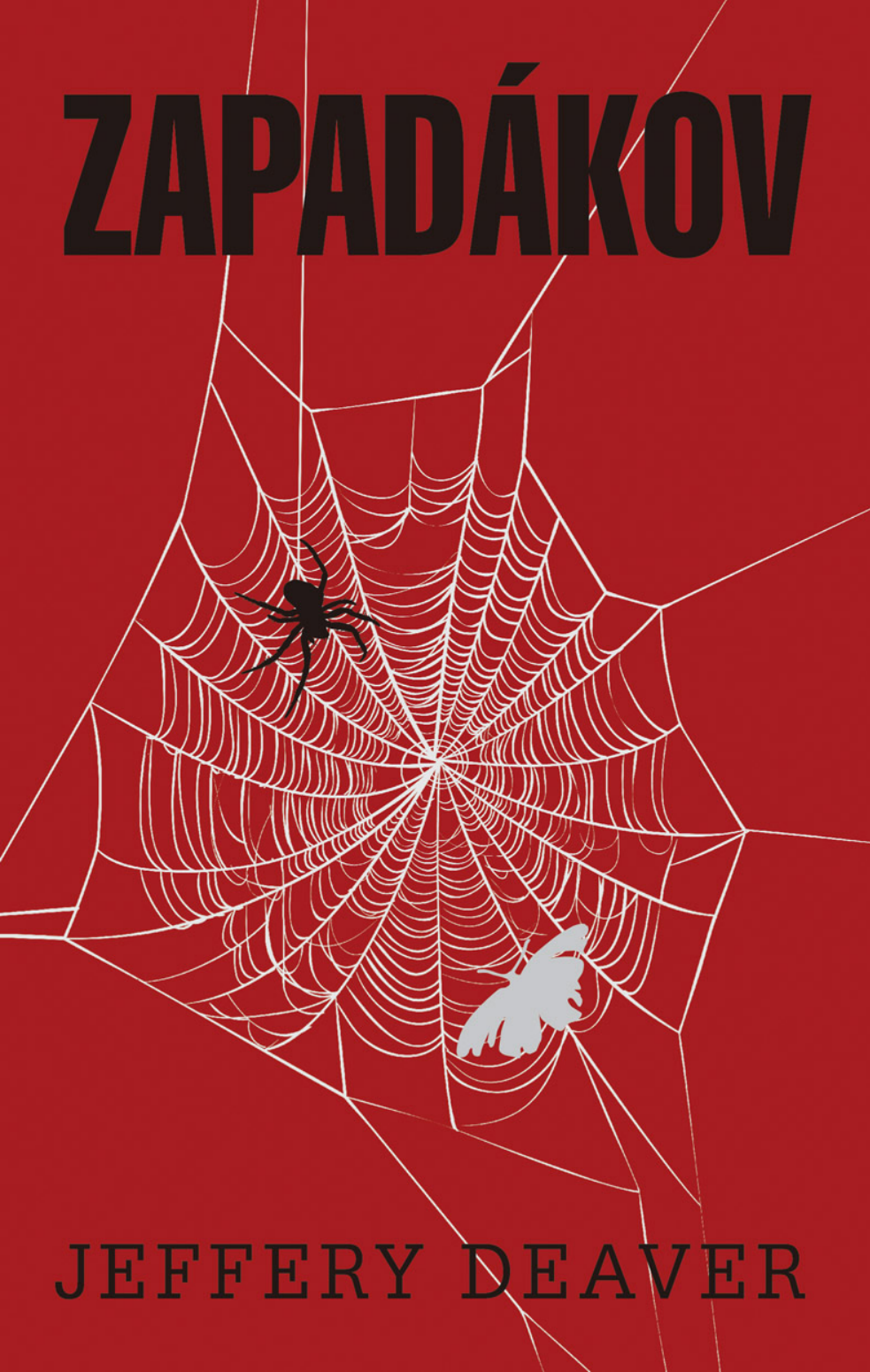

ZAPADÁKOV

JEFFERY DEAVER

ZAPADÁKOV

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2015 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2015 by Dalibor Míček
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SOLITUDE CREEK,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2015,
přeložil Dalibor Míček
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-103-6

Knihovnám a knihovníkům na celém světě...

Strach zabijí mysl.

– Frank Herbert, *Duna*

ŠÍLENSTVÍ

ÚTERÝ 4. DUBNA

KAPITOLA 1

Klub mezi silnicí a řekou byl pohodlný, přátelský, levný. Výborně.

Také bezpečný. Ještě lepší.

Na bezpečnost člověk vždycky myslí, když bere svou dospívající dceru večer na koncert.

Michelle Cooperová na ni alespoň myslela. Klub byl bezpečný, pokud se týká kapely a její hudby, návštěvníků, obsluhy.

Samotný objekt také, parkoviště – výborně osvětlené – a požární východy a sprinklery.

Tohle si Michelle vždycky prověřovala. Měla náctiletou dceru.

Zapadákov lákal nejrůznější klientelu, mladé a staré, muže a ženy, bělochy, Hispánce a Asiaty, pár Afroameričanů, zrcadlový obraz oblasti kolem Montereyské zátoky. Nyní, krátce po půl osmé, se Michelle rozhlédla, zaznamenala stovky stálých hostů, kteří se sjeli z blízkého okolí i vzdálenějších okresech, všichni v povznesené náladě a těšili se na koncert kapely,

jejíž popularita stále rostla. Pokud si s sebou přinesli nějaké starosti, odložili je stranou v očekávání oroseného piva, rozmanitých koktejlů, kuřecích křidélek a hudby.

Kapela přiletěla z Los Angeles. Původně garážová sestava se díky Twitteru a YouTube a Vidsteru postupně vypracovala v předskokana známějších skupin a hvězdu menších sálů. Dnes prodává hudební soubory kromě talentu hlavně ústní podání a šestice hochů z Lizard Annie pracovala stejně usilovně na pódiu i na telefonu. Nebyli žádní O. A. R. nebo Linkin Park, ale při troše štěstí se jimi brzy mohli stát.

Rozhodně měli podporu Michelle a Trish. Ve skutečnosti měla tahle skupina pohledných chlapců velmi solidní fanouškovskou základnu mezi matkami a dcerami, alespoň když se člověk dnes večer rozhlédl po sále plném rodičů a dospívajících dětí – její texty rozhodně nepohoršovaly. Věk obecenstva se pohyboval přibližně mezi šestnácti a čtyřiceti. No dobře, tak pětáctyřiceti, připustila Michelle.

Všimla si Samsungu, který dcera svírala v dlani. „Esemesky nechej na později. Teď ne.“

„Mami.“

„Kdo to je?“

„Cho.“

Fajn dívka, Trishina kamarádka z hudebky.

„Dvě minuty.“

Klub se rychle plnil. Zapadákov sídlil ve čtyřicet let staré přízemní budově a mohl se pochlubit malým obdélníkovým tanečním parketem z ošlapaných dubových prken, obklopeným vysokými stolkami a stoličkami. Necelý metr vysoké pódium se nacházelo na severní straně naproti baru. Kuchyň, situovaná ve východním traktu, nabízela kompletní menu,

což eliminovalo věkovou bariéru hostů – neplnoletí mohou navštěvovat pouze podniky, které kromě alkoholu servírují i jídla. Požární dveře se nacházely na západní straně sálu.

Na stěnách obložených tmavým dřevem visely plakáty a autentické fotografie – s pravými i falešnými autogramy – mnohých hvězd, které vystoupily na legendárním Montereyském pop festivalu v červnu roku 1967: Jefferson Airplane, Jimi Hendrix, Janis Joplinová, Ravi Shankar, Al Kooper, Country Joe. A desítek jiných. V zaprášené krabici z plexiskla se skvěl úlomek elektrické kytary, kterou v závěru vystoupení na zmíněném festivalu údajně zničil Pete Townshend ze skupiny The Who.

V Zapadákově si nelámali hlavu s číslováním stolků, kdo dřív přišel, ten si dřív sedl a všechna místa byla dvacet minut před zahájením koncertu již obsazena. Obsluha vyřizovala poslední objednávky a běhala po sále s tácy obtíženými drinky a talíři s velkými hamburgery a porcemi křidélek, pevně usazenými na otevřených dlaních. Zpoza jeviště znělo ladění kytarových strun, arpeggio saxofonu a robustní A baskytary. Sál se naplnil očekáváním, vzrušujícími momenty, než se hudba ujme vlády a začne svádět.

V hlasitém šumu nesrozumitelných slov si stojící hosté hledali nejlepší pozici. Kvůli nízkému pódiu a plochému hledišti bylo někdy těžké najít místo se slušným výhledem na účinkující. Trochu strkanice, ale jen málokdo se rozčiloval.

Tohle bylo pro klub Zapadákov typické. Žádné projevy nepřátelství.

Bezpečí...

Jedna věc však Michelle Cooperové na klubu vadila – vyvolával klaustrofobii. Nízké stropy zdůrazňovaly dojem

vzájemné blízkosti. Matně osvětlený sál nebyl příliš rozlehlý, větrání také za moc nestálo a směsice pachu lidských těl, vody po holení a parfémů, silnější než aroma grilu a smažících pánví, posilovala pocit omezeného prostoru. Pocit, že jste namačkaní jako sardinky v plechovce. Ne, *tohle* Michelle Cooperové nikdy příliš nesesedlo.

Duchem nepřítomná si prohrábla světlé blond vlasy, znovu se podívala na nedaleké únikové dveře a pocítila klidnou sebedůvěru.

Další doušek vína.

Všimla si, že si Trish prohlíží chlapce u nedalekého stolku. Zplhlé měkké vlasy, úzký obličej, kostnaté boky. Pohledný, určitě by stál za hřích. Popíjel však pivo, a tak matka Trishinu volbu okamžitě, byť jen mlčky zamítla. Ne kvůli alkoholu, ale kvůli věku. Když může pít, je mu víc než jedenadvacet, což bylo pro sedmnáctiletou dceru nepřijatelné.

Pak si jízlivě pomyslela: Alespoň to můžu zkusit.

Pohled na diamantové rolexky. Pět minut.

„Ta písnička nominovaná na cenu Grammy, jmenovala se ‚Escape‘?“

„Jo.“

„Soustřeď se *na mě*, dítě.“

Dívka se ušklíbla. „Mami.“ Odvrátila pohled od chlapce s pivem.

Michelle doufala, že skupina Lizard Annie tu skladbu dnes zahraje. „Escape“ nebyla jen chytlavá, přivolávala příjemné vzpomínky. Poslouchala ji po nedávném prvním rande s jedním právníkem ze Salinas. Během šesti let po divokém rozvodu Michelle absolvovala spoustu trapných večerů a filmových představení, avšak ten večer s Rossem se dobře

bavila. Hodně se spolu nasmáli. Dohadovali se, které epizody seriálů *Viceprezidentka* a *Ve jménu vlasti* jsou nejlepší. A žádný nátlak – kvůli ničemu. Na prvním rande velmi vzácný jev.

Matka s dcerou pojedly několik soust kuřecího v artyčokovém dipu a Michelle vypila ještě trochu vína. Řídila, a tak si povolila dvě sklenky, než si sedne za volant, víc ne.

Trish si upravila růžovou čelenku s květinovým vzorem a napila se dietní koly. Na sobě měla černé džínsy, ne moc těsné – joj! – a bílý svetr. Její matka si na koncert oblékla modré džínsy – měla je obtaženější než Trish, ale to byl průvodní jev zanedbaného cvičení – a červenou hedvábnou halenku.

„Mami, zajedeme si o víkendu do San Franciska? Prosím, potřebuju to sako.“

„Zajedeme si do Carmelu.“ Michelle utratila značnou část provizí z obchodů s realitami nakupováním v módních butikách tohoto malebného a mimořádně rozkošného městečka.

„Šmarjá, mami, mně není třicet.“ Přece není žádná vykopávka. Trish prostě konstatovala víceméně přesný fakt, že koupit na Poloostrově něco slušného na dospívající dívku není zrovna snadné. Ne nadarmo se označuje, jen s mírným přeháněním, za ideální místo pro novomanžele a lidi krátce před smrtí.

„No dobře, něco vymyslíme.“

Trish ji objala a Michellin svět se projasnil.

Matka s dcerou si prožily těžké časy. Zdánlivě hezké manželství vinou nevěry zkrachovalo. Frederick (nikdy *Fred*) se odstěhoval a zanechal za sebou úplnou spoušť, když bylo dívce jedenáct – obtížný věk pro rozpad rodiny. Michelle však usilovně pracovala, aby dceři vytvořila slušný život, aby jí

vynahradila ztrátu způsobenou zradou a následným rozvodem.

A podařilo se. Teď se zdálo, že je Trish šťastná. Podívala se na ni rozzářenýma očima a Trish to neuniklo.

„Co je, mami?“

„Nic.“

Světla zhasla.

Z reproduktorů zazněla výzva, aby návštěvníci vypnuli mobilní telefony, provázená informacemi o umístění nouzových východů a podobně. Hlášení se ujal samotný majitel klubu, ctihodný Sam Cohen, ikona oblasti kolem Montereyské zátoky. Sama každý znal a každý ho měl rád.

„A nyní, dámy a pánové,“ pokračoval Cohenův hlas, „Zapadákov, prvotřídní klub na západním pobřeží...“

Aplaus.

„... s potěšením vítá skupinu z Města andělů – Lizard Annie!“

Frenetický potlesk a hukot davu.

Chlapci vyšli na jeviště. Zapojili kytary. Na stoličku za bicími usedl bubeník, i tu za klávesami obsadil příslušný hráč.

Hlavní zpěvák odhodil prudkým pohybem záplavu dlouhých vlasů z obličeje a natáhl k obecenstvu otevřenou dlaň v gestu, které se stalo obchodní známkou kapely. „Můžeme to spustit?“

Vytí.

„Tak co, můžeme?“

Zazněly úvodní kytarové riffy. Ano! Skupina zahájila skladbou „Escape“. Michelle a její dcera, stejně jako stovky návštěvníků v omezeném prostoru, začaly tleskat do rytmu.

Teplota se zvyšovala, s ní i vlhkost, všeobklopující odér těl. Pocit klaustrofobie mírně zesílil. Přesto se Michelle smála.

Rytmus duněl, baskytara, bicí, lidské dlaně.

Potom však Michelle přestala tleskat. Nakrčila nos, rozhlédla se, naklonila hlavu. Co to má znamenat? Klub, jako všechna podobná zařízení v Kalifornii, je přece nekuřácký. Tady si ale určitě někdo zapálil. Michelle cítila kouř, tím si byla jistá.

Znovu se rozhlédla, neviděla však, že by měl někdo v ústech cigaretu.

„Co je?“ zavolala Trish, když si všimla matčina ustaraného výrazu.

„Nic,“ odvětila Michelle a zase se roztleskala do rytmu.

KAPITOLA 2

Při třetím slovu druhé skladby – shodou okolností to byla „láska“ – už Michelle Cooperová věděla, že je něco špatně.

Zápach kouře zesílil. A nebyl to cigaretový kouř. Hořel papír nebo dřevo.

Nebo staré vyschlé stěny či podlaha velmi zaplněného sálu.

„Mami?“ I Trish už krčila nos a rozhlížela se. Chřípí se jí zachvělo. „Je to...“

„Taky to cítím,“ zašeptala Michelle. Zatím žádné obláčky kouře neviděla, zápach však sílil a nemohla si jej s ničím splést. „Odcházíme. Hned.“ Rychle vstala.

„Hej, mladá paní,“ zvolal jakýsi muž, zachytil překocenu stoličku a postavil ji. „Jste v pořádku?“ Pak se zamračil. „Proboha. Není to kouř?“

I další diváci se už rozhlíželi a nasávali vzduch nosem.

Všichni ostatní v klubu – přes dvě stě osob, návštěvníci, personál, hudebníci – jako by pro Michelle Cooperovou přestali existovat, soustředila se jen na to, aby dostala svou dceru ven. Nasměrovala Trish k nejbližším požárním dveřím.

„Moje kabelka,“ houkla Trish do zvuků hudby. Kabelku značky Brighton, dárek od matky, si uložila pod stůl, do bezpečí. Odtrhla se od Michelle, aby se vrátila pro taštičku s vyšitým srdíčkem.

„Nech ji být, jdeme!“ zavelela matka.

„Bude to jen...“, začala Trish a sklonila se.

„Trish! Ne! Nech tašku taškou!“

V té chvíli již deset nebo dvanáct nejbližších návštěvníků, kteří si všimli, jak Michelle náhle vstala a pustila se k východu, přestalo sledovat hudbu a rozhlíželo se. I oni se jeden po druhém zvedali s udiveným a znepokojeným výrazem. Úsměvy z tváří rychle mizely, vystřídány zamračením. Oči se mhouřily. Pohledy v sobě měly něco predátorského, divoce krutého.

Pět nebo šest hostů se přesunulo mezi Michelle a její dceru, která pořád šmátrala po kabelce. Michelle rychle přešla ke stolu a natáhla se po dceřině rameni, aby ji zvedla. Zachytila svetr. Natáhl se.

„Mami!“ Trish ucukla.

V té chvíli se rozzářilo pronikavé světlo, zaostřené na únikové dveře.

Hudba náhle zmlkla. Hlavní zpěvák zavolal do mikrofonu: „Hej... Ehm, lidičky, já nevím... Hele, hlavně žádnou paniku.“

„Ježíšmarjá, co to...“, vykřikl kdosi vedle Michelle.

Lidé začali křičet. Sálem se rozlehl pronikavý jekot, mnohdy tak hlasitý, že trhal bubínky.

Michelle se snažila dostat k Trish, ale do cesty se jí připletli další hosté. Dav strhl každou na jinou stranu.

Hlášení z reproduktorů: „*Dámy a pánové, hoří. Evakuujte*

se. Okamžitě opusťte podnik. Nepoužívejte východy z kuchyně a jeviště – právě tam hoří! Využijte nouzové východy.“

Křik přešel ve vytí.

Návštěvníci vstávali a stoličky padaly, sklenky se rozbíjely. Dva vysoké stoly se překotily a bouchly o podlahu. Lidé se hrnuli k východům – červená návěští nad nimi jasně zářila. Přes silný zápach kouře panovala v sále pořád dobrá viditelnost.

„Trish! Sem, ke mně!“ ječela Michelle. To už se mezi ně nacpalo nejméně dvacet lidí. Proč se sakra vracela pro tu ztracenou kabelku? „Musíme ven!“

Dcera se k ní začala probojovávat davem, ale lidský příliv Michelle zvedl a odnášel ji, zatímco Trish uvázla v jiné skupině.

„Zlato!“

„Mami!“

Michelle, unášená k východu, napínala všechny svaly, aby se dostala k dceři, ale zůstala bezmocně uvězněna mezi dvěma hosty, tělnatým mužem v tričku, už teď hodně potrháném, s rudým obličejem poznamenaným škrábanci od nehtů, a ženou, jejíž ňadra tlačila Michelle bolestně do boku.

„Trish, Trish, Trish!“

Zrovna tak mohla být němá. Hosté ječeli a naříkali strachem a bolestí a naprosto ji přehlušili. Viděla jen hlavu muže před sebou a červené návěští nad dveřmi, ke kterým se tlačili. Michelle bušila pěsti do ramenou a paží, do krků a obličejů, zatímco sama schytávala rány od jiných hostů.

„Musím se dostat k dceři! Zpátky, zpátky, zpátky!“

Jenomže přívalová vlna směřující k východu se nedala zastavit. Michelle Cooperová se sotva mohla čas od času na-

dechnout. A ta bolest – na hrudi, v boku, v břiše. Hrůza! Paže měla přišpendlené k tělu, chodidla se jí vznášela nad zemí.

Světla v sále jasně zářila. Michelle se mírně pootočila – ne vlastním přičiněním – a spatřila obličej nejblížeších návštěvníků: oči vytřeštěné v panice, šarlatové šmouhy u úst. Že by si v hrůze rozkousli jazyk? Asi čtyřicetiletý muž ztratil vědomí, pokožku měl popelavou. Omdlel? Nebo snad zemřel na infarkt? Pořád však zůstával ve vzpřímené poloze, zaklíněný do pohybujiícího se davu.

Pach kouře dál zesílil, dýchání se stalo obtížnějším – oheň zřejmě vysával ze sálu kyslík, i když plameny Michelle stále neviděla. Lidé zachvácení panikou možná spotřebovávají vzduch rychleji. A tlak těl na její hrudník se na tom také podepsal.

„Trish! Zlato!“ křičela, ale slova zněla jako tichý šepot. Nemohla se nadechnout, nemohla vydechnout.

Kde je její dítě? Pomáhá mu někdo uniknout? Těžko. Zdálo se, že nikdo, jediná živá duše nepomáhá svému bližnímu. Tohle bylo zvířecké šílenství. Každý člověk bojoval sám za sebe, bojoval o holé přežití.

Prosím...

Skupina hostů, v níž uvázla, o něco zakopávala.

Ach, panebože...

Michelle sklopila zrak a nezřetelně rozeznala mladou štíhlou Hispánku v černočervených šatech, která ležela na boku a její tvář vyzařovala ryzí hrůzu a agonii. Zlomenou pravou paži měla překroucenou dozadu. Druhou rukou se zachytila za kapsu mužských kalhot.

Byla totálně bezmocná. Nemohla se zvednout; nikdo jí nevěnoval sebemenší pozornost, přestože hlasitě vykřikla, kdykoliv se jí do těla zaryla něčí podrážka.

Michelle se zrovna dívala nešťastnici do očí, když jí těžká bota šlápla na hrdlo. Muž se jí pokoušel vyhnout, křičel na lidi kolem sebe: „Ne! Zpátky, uhněte!“, avšak jako všichni ostatní ani on nemohl řídit směr pohybu, nemohl ovládat své kroky.

Pod tlakem na krk se ženina hlava zkroutila ještě více do strany a tělo se začalo divoce otřásat. Než dav Michelle odnesl, Hispánce se zakalily oči, mezi jasně červenými rty proklouzl jazyk.

Michelle Cooperová právě viděla zemřít člověka.

Reproduktory chrlily další hlášení, ale Michelle je neslyšela. Ne že by na tom záleželo, stejně nemohla ani v nejmenším řídit své jednání.

Trish, modlila se, hlavně nespadni. Udrž se na nohou, prosím tě...

Jak se masa, která ji obklopovala, klopýtavě tlačila k požárním dveřím, začala sklouzávat doprava a Michelle brzy spatřila i tu část sálu, která jí předtím zůstávala skryta.

Tam! Ano, je to její dcera! Trish se pořád držela na nohou, i když i ona zůstala uvězněna masou těl. „Trish, Trish!“ Její ústa však nevydala ani hlásku.

Matka a dcera se pohybovaly každá na opačnou stranu.

Michelle prudce zamrkala, aby dostala z očí slzy a pot. Její skupinu dělilo od východů už jen pár kroků. Několik vteřin a bude venku. Trish se pořád nacházela poblíž kuchyně – tam, kde zuří požár, jak kdosi právě řekl.

„Trish! Tudy!“

Marnost nad marnost.

A potom spatřila, jak se jakýsi muž vedle její dcery úplně přestal ovládat – začal mlátit chlapíka vedle sebe do obličeje

a snažil se vyšplhat ostatním na ramena, jako kdyby v šílené panice uvěřil, že si prorazí cestu stropem. Byl statný a urostlý a jedním z nešťastníků, které si zvolil za odrazový můstek, byla Trish, křehká, o padesát kilogramů lehčí dívka. Michelle viděla, jak dcera otevřela ústa k výkřiku, ale pak ji mužova tíha zatlačila dospod a Trish zmizela v rozbouřeném moři šílenství.

ZÁKLADNÍ ČÁRA

STŘEDA 5. DUBNA

KAPITOLA 3

Pohledy muže a ženy, kteří si ji prohlíželi, usazení u dlouhého konferenčního stolu, vyjadřovaly různý stupeň zvědavosti.

Co ještě? uvažovala. Podezření, averzi, žárlivost?

Kathryn Danceová, odbornice na kinezii (řeč těla), byla placena za to, že umí číst v lidských myslích, ovšem vyznat se v ochráncích zákona bývá těžké, a tak si v dané chvíli nebyla jistá, co se jim honí hlavou.

Nechyběl ani její šéf Charles Overby, který právě přijel. Nesesedl u stolu, ale postával ve dveřích a věnoval se svému mobilu.

Čtveřice se sešla v pozorovací místnosti v přízemí budovy u silnice číslo 68 v Monterey, nedaleko letiště, kde sídlila středozápadní divize Kalifornského úřadu vyšetřování, CBI. Byla to jedna z těch ponuře osvětlených a neurčitě páchnoucích komor oddělených od prostoru pro výsledky jednosměrně průhledným zrcadlem, o němž ani ti nejnaivnější zadrženi a podezřelí nevěřili, že má sloužit k tomu, abyste si srovnali kravatu nebo upravili účes.

Všichni čtyři byli seriózní, oblečení podle poslední módy. Místo v čele stolu zaujal Steve Foster, šéf oddělení zvláštního vyšetřování při kriminální divizi CBI se sídlem v Sacramentu. Na sobě měl černý oblek z česané příze a bílou košili. Danceová při svých sto šedesáti osmi centimetrech a čtyřiapadesáti kilogramech nevěděla, kdy může někoho popsat jako „mohutného“, ale Foster se tomuto označení určitě velmi blížil. Ramenatý chlap s impozantní stříbrnou hřívou a svěšeným knírem, který by si klidně mohl navoskovat do tvaru řídítek, kdyby si ho upravoval vodorovně, a ne do stříšky, vypadal jako respektovaný šerif z Divokého západu.

U delší strany stolu seděla Carol Allertonová, podsaditá žena ve volném kalhotovém kostýmu a s krátce ostříhanými černými vlasy hustě prokvetlými šedí a stříbrem. Pracovala jako starší agentka DEA, Úřadu pro potírání narkotik v Oaklandu, a mohla se pochlubit vyřešením více než desítky závažných případů. Zatím ne legenda, ale uznávaná a respektovaná. Několikrát dostala nabídku na přeložení do Sacramenta, nebo dokonce do Washingtonu, pokaždé však odmítla.

Kathryn Danceová měla na sobě černou sukni a bílou halenku ze silné bavlny pod tmavě hnědým sakem střiženým tak, aby alespoň částečně skrylo pažbu služebního glocku. Jediný barevný doplněk, který si dovolila, představovala modrá mašle na konci blondátého francouzského copu. Uvázala jí ji dcera ráno cestou do školy.

„Vyřízeno.“ Charles Overby, padesátiletý muž s vypracovanou, byť poněkud hruškovitou postavou, zvedl hlavu od mobilu, jehož prostřednictvím si mohl domlouvat tenisový

zápas nebo číst e-mail od guvernéra, ovšem vzhledem k povaze jejich nynější schůzky zřejmě řešil něco mezi tím. Dodal: „Fajn, všichni zaúkolováni? Tak jdeme na věc, ať jsme hotoví.“ Posadil se a otevřel manilovou složku.

Jeho vstřícná slova narazila na hradbu stejně nesmlouvavých pohledů, jaké se před chvílí upíraly na Danceovou. V kruzích strážců zákona bylo moc dobře známo, že Overbyho největší předností je administrativa, zatímco ostatní přítomní patřili k tvrdým a ostríleným terénním vyšetřovatelům. Žádný z nich by takový slovník nepoužil.

Mumláním a pokyvováním na pozdrav.

„Věc“, o níž mluvil, byla operace, která tvořila součást celostátního úsilí vypořádat se s nejnovějším trendem gangsterské aktivity. S organizovaným zločinem se v Kalifornii setkáte na každém kroku, nicméně lze identifikovat dvě hlavní oblasti: severní, soustředěnou kolem Oaklandu, a jižní, s centrem v Los Angeles. Ovšem místo vzájemné rivality se obě soupeřící strany dohodly na spolupráci, a tak se zbraně přesouvaly od Zálivu na jih, kdežto drogy putovaly na sever. V kterémkoliv okamžiku se po mezistátní dálnici číslo 5, po stojedničce a po prašné a pomalé devětadevadesátce pohybovaly desítky ilegálních zásilek.

Aby vysledování a zastavení těchto dodávek ještě více ztížili, přišli zločinečtí hlavouni s jednoduchou fintou: zorganizovali síť nácestných překladišť, kde se náklad dopravovaný v kamionech rozdělil na menší zásilky přepravované desítkami malých nákladáků a pick-upů. Jako centrální překladiště sloužilo Salinas, město kypící gangsterskou aktivitou a ležící dvě hodiny jízdy na jih od Oaklandu a pět hodin severně od Los Angeles. Stovky skladišť a tisíce nejrůznějších vozidel,

zejména zemědělských dodávkových a nákladních automobilů. Policie byla bezmocná a ilegální obchod jen kvetl. Pouze v letošním roce se podle policejních statistik zisk z prodeje zbraní a drog přiblížil hranici půl miliardy dolarů.

Před šesti měsíci proto CBI, FBI, DEA a místní policejní sbory zahájily operaci s kódovým označením Potrubí. Za cíl si kladla narušení přepravní sítě a zastavení nezákonných zásilek, ovšem vykázané úspěchy byly prozatím ubohé. Gangsteři byli natolik chytrí, nestydatí a propojení, že se soustavně drželi o krok před ochránci zákona, jimž se podařilo zatknout nanejvýš pár drobných dealerů a kurýrů s několika gramy drogy přilepenými v rozkroku, kteří nestáli ani za těch pár bajtů nutných pro zařazení do systému. A ještě hůř – gangsterům se podařilo identifikovat informátory a ty mučili a zabili dříve, než se podařilo vypracovat nějaká vodítka.

Jako součást operace Potrubí řídila Kathryn Danceová akci, kterou pokřtila Guzmanova spojka. Sestavila pracovní skupinu, do níž patřili Foster, Allertonová a další dva agenti, momentálně v terénu. Eponymní Guzman byl gangsterský šéf obřího vzrůstu a hraniční psychopat, jenž údajně znal dobrou polovinu překladišť v Salinas a blízkém okolí. V bláznivém světě boje proti zločinu představoval téměř dokonalý úlovek.

Po hromadě náročné předběžné práce odeslala Danceová předchozího večera všem členům pracovní skupiny zprávu, že získali první vodítka ke Guzmanovi, a požádala je, aby se dostavili v tuto hodinu a na toto místo k poradě.

„No tak nám povězte o tom sráči, s kterým budete dnes mluvit a který nám, jak se domníváte, vydá Guzmana. Jak že se jmenuje? Serrano?“ prohodil Steve Foster.

„Fajn, takže Joaquin Serrano,“ odpověděla Danceová. „Podle dostupných informací je čistý. Žádný záznam. Věk třicet dva. Dozvěděli jsme se o něm od důvěrného informátora, kterého jsme řídili...“

„Kdo ho řídil?“ zeptal se Foster neomaladě. Danceová už zjistila, že ten člověk je mistr ve skákání do řeči. A pravdou zůstává, že ochránci zákona jsou hodně citliví na snahy svých kolegů přetáhnout jim důvěrné informátory.

„Naše kancelář.“

Foster zavrčel. Možná ho podráždilo, že o tom nebyl informován. Lusknutím prstů naznačil Kathryn, aby pokračovala.

„Serrano může spojit Guzmána se zabitím Smutnoočka.“

Zavražděný se ve skutečnosti jmenoval Hector Mendoza (za svou přezdívku vděčil svěšeným víčkům) a byl to ranař, který znal hlavouny ze severního i jižního podsvětí. Jinými slovy dokonalý svědek – kdyby byl zůstal naživu.

Zdálo se, že možnost přišít vraždu Smutnoočka Guzmanovi uspokojila i cynického a nerudného Fostera.

Overby, jemuž se často dařilo konstatovat zjevné pravdy, prohlásil: „Jestli padne Guzman, mohou ho ostatní skupiny, na které cílí operace Potrubí, následovat jako kostky domína.“ Vzápětí jako by se mu vlastní metafora znelíbila.

„Ten svědek, Serrano. Povězte nám o něm víc.“ Allertonová si mimoděk pohrávala s naskládanými kancelářskými papíry, když vtom si uvědomila, co dělá. Srovnala hromádku a odsunula ji.

„Pracuje jako zahradník pro jednu z těch velkých firem v Monterey. Prověřila jsem si ho. Pravděpodobně se mu dá věřit.“

„Pravděpodobně,“ ušklíbl se Foster.

„A teď je tady?“ chtěla vědět Allertonová.

„Venku,“ odvětil Overby.

„Proč je vůbec ochoten s námi mluvit?“ ptal se Foster.
„Tohle bychom si měli ujasnit. Musí přece vědět, co mu Guzman udělá, až to zjistí.“

Allertonová: „Třeba chce peníze. A možná v tom systému někoho má a chce, abychom mu pomohli.“

„Anebo chce sám udělat správnou věc,“ dodala Danceová a vysloužila si tím Fosterův smích. Sama se neznatelně usmála: „Slyšela jsem, že se to občas stává.“

„Přistoupil na spolupráci dobrovolně?“ chtěla vědět Allertonová.

„Ano. Prostě jsem mu zavolala a on souhlasil.“

„Takže spoléháme na jeho slušnost a solidnost, že nám pomůže?“ vyptával se Overby.

„Víceméně.“ Zazvonil telefon pověšený na stěně. Danceová vstala a zvedla sluchátko. „Ano?“

„Ahoj, šéfová.“

Volal agent CBI působící v Západní centrální divizi. Třicátník T. J. Scanlon, zvaný Týdžej, byl něco jako mladší asistent Kathryn Danceové, i když oficiální náplň jeho práce zněla jinak. Nejvýstižnější popis spolehlivého a tvrdě pracujícího agenta konzervativního Kalifornského úřadu vyšetřování by představovalo slovo *atypický*.

„Je tady. Nažhavený a připravený,“ ohlásil.

„Fajn. Přiveď ho nahoru.“ Danceová položila sluchátko do vidlice a oznámila přítomným: „Přišel Serrano.“

Jednosměrným zrcadlem sledovali, jak se otevírají dveře výslechové místnosti. Vešel štíhlý T. J. Scanlon, kudrnaté

vlasý ještě neupravenější než jindy. Na sobě měl kostkované sportovní sako a červené kalhoty s nohavicemi mírně do zvonu. Batikované tričko zářilo žlutě a oranžově.

Atypický...

Za ním vstoupil vysoký Hispánc s hustými, krátce ostříhanými tmavými vlasy, který se ostražitě rozhlédl po místnosti. Nové tmavě modré džínsy mu obepínaly štíhlé nohy, na sobě měl šedou mikinu s kapucí a emblémem UCSC na prsou.

„No jo,“ zavrčel Foster. „Absolvent Santa Cruz. To určitě.“

„Nepromoval,“ řekla Danceová odměřeně. „Navštěvoval některé kurzy.“

„Hmm.“

Latinoameričan měl na hřbetě pravé ruky tetování, i když nevypadalo na značku gangu, a další obrázek se rýsoval na levém předloktí pod rukávem. V obličeji měl nevzrušený výraz.

Z reproduktoru se ozval hlas mladého agenta. „Tak pojďte. Sem. Posadte se. Chcete trochu vody?“

„Ne,“ odmítl zasmušilý Hispánc.

„Za chvíli někdo přijde.“

Muž přikývl. Posadil se na židli naproti jednosměrnému zrcadlu. Jedenkrát se na ně zadíval, pak vytáhl mobilní telefon a prohlédl si displej.

Foster poposedl. Danceová nepotřebovala žádné znalosti řeči lidského těla, aby odhalila jeho myšlenky. „Nezapomínejte, že je to jenom svědek,“ připomněla ostatním. „Nemáme na něj zatykač, abychom ho mohli zadržet. Neudělal nic špatného.“

„Ale ano, udělal něco špatného,“ namítl Foster. „Akorát o tom ještě nevíme.“

Sjela ho pohledem.

„Cítím to.“

Danceová vstala, vytáhla služební glock z pouzdra a položila ho na stůl. Uchopila propisovací tužku a žlutý poznámkový blok.

Je třeba pustit se do práce a odhalit pravdu.

KAPITOLA 4

„Dokáže zázraky, vidíte?“ poznamenal Foster. „Myslím s tou kinezíí.“

„Kathryn je dobrá, to ano.“ Overby cítil vůči Fosterovi averzi. Pokládal ho za člověka, který si přivlastňuje zásluhy a popularitu terénních pracovníků. Chápal však, že si musí dávat pozor. Foster byl víceméně na jeho úrovni, pokud se týká tabulkového platu, ale pozičně stál výš vzhledem ke svému pracovnímu zařazení v Sacramentu a zejména vzhledem ke skutečnosti, že se jeho kancelář nacházela sotva deset metrů od svatyně hlavy CBI. A měl také lobbisticky blízko k zákonodárnému sboru.

Allertonová si narovнала zápisník, momentálně prázdný, a do levého horního rohu stránky napsala jedničku.

„Někdy je to docela komické,“ pokračoval Overby. „Když víte, co umí – že čte řeč těla –, a potom s ní jdete na oběd, dáváte si velký pozor, co děláte a kam se díváte. Jako kdybyste čekali, že na vás vybafne, že jste se ráno pohádal s manželkou, a doplní, že zřejmě kvůli účtům.“

„Hotový Sherlock Holmes,“ řekla Allertonová a dodala: „Já mám toho britského detektiva ráda. I toho jeho společníka se srandovním jménem. Něco jako *klakson*.“

Overby hleděl do vyšetřovací místnosti. „Takhle kinezie nefunguje,“ podotkl neadresně.

„Ne?“ opáčil Foster.

Overby už nic dalšího neřekl. Zatímco se ostatní otočili ke sklu, on si nenápadně prohlížel dva přítomné členy pracovní skupiny pro akci Guzmanova spojka, Fostera a Allertonovou. Pak vešla do vyšetřovny Danceová a upoutala jeho pozornost.

„Pane Serrano, jsem agentka Danceová,“ zapraskal její hlas v reproduktoru pod stropem pozorovací místnosti.

„Pane,“ utrousil Foster.

Hispanec přimhouřil oči a pozorně si ji prohlédl. „Rád vás poznávám.“ Overby si všiml, že jeho výraz ani držení těla nevykazují známky nervozity.

Kathryn si sedla naproti svědkovi. „Vážím si toho, že jste přišel.“

Přikývnutí. Souhlasné.

„Pochopte prosím, že nejste u výsledku. Chci, aby v tomhle bylo naprosto jasno. Mluvíme s desítkami, možná stovkami lidí. Vyšetřujeme zločiny související s gangy tady na Poloostrově. A doufáme, že byste nám mohl pomoci.“

„Takže nepotřebuju právníka?“

Usmála se. „Ne, kdepak. A můžete kdykoli odejít. Nebo se rozhodnout, že nebudete odpovídat.“

„Ale v tom případě bych vypadal tak trochu podezřele, ne?“

„Mohla bych se vás zeptat, jak vám chutnalo maso, které

vám manželka upekla včera k večeři, a vy na tu otázku třeba nebudete chtít odpovědět.“

Allertonová se zasmála. Foster vypadal netrpělivě.

„Na to bych stejně odpovědět nemohl.“

„Nejste ženatý?“

„Ne, ale i kdybych byl, vaření bych obstarával sám. V kuchyni jsem hodně dobrý.“ Pak se zamračil. „Ale chci vám pomoci. Hrozné, co se tady děje, s těmi gangy.“ Na okamžik zavřel oči. „Nechutné.“

„Nějakou dobu už v této oblasti žijete, že?“

„Deset let.“

„Ženatý nejste. Ale máte tady nějaké příbuzné?“

„Ne, ti žijí v Bakersfieldu.“

Foster: „Neměla si tohle všechno zjistit?“

„Ale ona to dobře ví,“ poučil ho Overby. „Ví o něm úplně všechno. Tedy to, co si mohla zjistit za těch osm hodin, co zná jeho jméno.“

Pozoroval spoustu Kathryniných výslechů a zúčastnil se mnoha jejích přednášek na dané téma, takže mohl pracovní skupinu poučit. „Kinezie spočívá v hledání stresových indikátorů. Když lidé lžou, pociťují stres, což nelze potlačit. Někteří podezřelí ho dokážou skrývat, a ty je potom obtížné přečíst. Většina z nás však při prožívání stresu projevuje jisté příznaky. Kathryn teď bude se Serranem nějakou dobu nezávazně mluvit a vůbec se nedotkne zločinu nebo gangsterské aktivity. Bude se s ním bavit o počasí, o jeho dětství, o restauracích, o životě na Poloostrově. Tím získá základní čtení řeči jeho těla.“

„Základní čtení?“

„Klíčový poznatek. Podle toho zjistí, jak se vyslýchaný

chová, když odpovídá pravdivě. Když jsem prve řekl, že takhle kinezie nefunguje, myslel jsem tím, že nefunguje ve vzducho-prázdnou. Je téměř vyloučeno setkat se s člověkem a okamžitě ho přechíst. Musíte postupovat jako Kathryn – získat základní čtení. Teprve pak se začne vyptávat na gangsterské aktivity, o kterých Serrano možná slyšel, a potom na Guzmana.“

„A porovná jeho aktuální chování se základním čtením, kdy věděla, že mluví pravdu,“ pochopila Allertonová.

„Přesně tak,“ potvrdil Overby. „Kdyby se vyskytla nějaká odchylka, způsobil by ji pocit stresu.“

„A stres by cítil, protože by lhal,“ doplnil Foster.

„S největší pravděpodobností. Samozřejmě je lhaní, když jste zrovna do někoho napálili dávku ze samopalů, a je lhaní, když nechcete, aby tu dávku někdo našel *do vás*. Problém nastane, až svědek dosáhne bodu, za kterým již nebude chtít spolupracovat. Kathryn musí zajistit, aby ho překonal.“

„Spolupráce,“ ucedil Foster. To slovo jako by v cynických ústech získalo několik slabik navíc.

Overbymu neuniklo, že Foster je nebo alespoň byl kuřák – podle slabého zbarvení posledních článků ukazováku a prostředníku. I zuby měl zažloutlé.

Sherlock.

V malé sterilní místnosti za zrcadlem kladla Kathryn další otázky, diskutovala a vyměňovala si názory.

Uplynula čtvrt hodina.

„Líbí se vám udržovat zahrady?“ zeptala se Danceová.

„Ano, *sí*. Je to... Já nevím... Rád pracuju rukama. Možná by se ze mě stal umělec, kdybych měl potřebné..., však víte, nadání. Jenomže žádné nemám. Ale úpravy zahrad? To je něco, co zvládnou.“

Overby si všiml špinavých pŕlměsíčků za jeho nehty.

„A teď vám povím, o co nám jde. Před týdnem zemřel jistý Hector Mendoza. Byl zastřelen. Měl přezdívku. Říkali mu Smutnoočko. Zastřelili ho, když vycházel z restaurace v New Monterey. U Majáku.“

„Smutnoočko. No jo. Viděl jsem to ve zprávách. Nedaleko zmrzlinárny Baskin-Robbins, že?“

„Přesně tak.“

„Bylo to... Už si nevzpomínám. Zastřelili ho z jedoucího auta?“

„Ano, správně.“

„Zranili ještě někoho jiného?“ Serrano se zamračil. „Nesnáším, když trpí děti, nevinní, kteří se náhodou připletli do cesty. Těmhle gangsterům je jedno, koho postřelí.“

Danceová s přívětivým výrazem v obličeji přikývla. „Důvod, proč se vás na to ptám, pane Serrano, je ten, že jsme při vyšetřování narazili na vaše jméno.“

„Moje jméno?“ Vypadal zvědavě, ne však šokovaně. Jeho snědý obličej se na okamžik zkrabatil vráskami.

„Domnívám se, že toho dne, kdy byl zmíněný Mendoza zavražděn, jste pracoval na zahradě u domu Rodriga Guzmána. Stalo se to jedenadvacátého března. Zajímalo by mě, zda jste si v době, kdy jste pracoval u pana Guzmána, náhodou nevšiml černého BMW. Velká limuzína. Jak jsem řekla, jedenadvacátého března kolem třetí odpoledne.“

„Ale jo, viděl jsem tam nějaký autáky. Možná i nějaké černé, ale pochybuju. A určitě ne BMW, to v žádném případě.“ Teskně dodal: „Bavorák je moje nesplněná touha. Kdybych si takového autáku všimnul, určitě bych si ho šel prohlédnout.“

„Jak dlouho jste se tam zdržel?“

„No, skoro celý den. Chodím do práce brzo. Tak časně, jak mi zákazníci dovolí. Señor Guzman má velký pozemek.

A vždycky je tam moc práce. Přijel jsem o půl osmé. Kolem půl dvanácté jsem si udělal přestávku na oběd, ale jenom třicet minut, déle ne. Ale prosím vás, naznačujete snad, že pracuju pro gangstera? Tohle jste chtěla říct?“ Vrásky se prohloubily. „Guzman je moc fajn chlapík. Chcete říct, že měl nějaký podíl na smrti toho... Men...“

„Mendoza. Hector Mendoza.“

„Sí. Ale señor Guzman je ten nejlepší člověk, co znám. Ten by nikdy nikomu neublížil.“

„My se jenom snažíme zjistit fakta, pane Serrano.“

„Nepoznám, jak reaguje,“ přiznala Allertonová. „Poposedává na židli, odvrací pohled a hned se zase dívá na ni. Netuším, co to znamená.“

„Já si myslím, že je to pěkněj hajzl,“ poznamenal Foster. „Kašlu na řeč těla. Ten chlap působí až *příliš* nevinně.“

Overby: „Právě se dozvěděl, že jeden z nejlukrativnějších zákazníků firmy, pro kterou pracuje, je možná gangsterský boss, a nemá z toho žádnou velkou radost. Já bych reagoval stejně.“

„Opravdu?“ otázal se Foster.

Overby se naježil, na téměř urážlivou blahosklonnost však zareagoval mlčením. Allertonová sjela Fostera ostrým pohledem. „Já jenom říkám, že mu nevěřím,“ hájil se.

Danceová: „Jak říkám, pane Serrano, je tady spousta nezodpovězených otázek, věcí, které nevíme. Dostali jsme několik hlášek v tom smyslu, že muž, který zastřelil pana Mendozu, se sešel s panem Guzmanem jen krátce předtím, než odjel do New Monterey. Ale jsou to jenom hlášky. Umíte si představit, jak obtížně se nám ověřují?“

„Jistě, to jo.“

„Takže vy jste si jistý, že toho dne u jeho domu žádné BMW neparkovalo?“

„Přesně tak, agentko Dancerová – vlastně Danceová, že? Agentko Danceová. A jsem si skoro stejně jistý, že tam nebylo žádné černé auto. V té době jsem pracoval před domem, u příjezdové cesty, takže bych to viděl. Sázel jsem hortenzie. Líbí se mu hlavně modré.“

„Inu, každopádně vám děkuju. A ještě jedna věc. Kdybych vám teď ukázala fotografie několika mužů, dokázal byste mi říct, zda některý z nich přišel k panu Guzmanovi, zatímco jste u něj pracoval? V ideálním případě právě onoho jedenadvacátého března, ale třeba i někdy jindy.“

„Pokusím se.“

Danceová otevřela zápisník a vytáhla z něj tři snímky.

„Těžko říct. Ty fotky byly pořízené... Jak se to jmenuje? Nějakou špionážní kamerou?“

„Správně, sledovací kamerou.“

Mladý muž poposedl dopředu a přitáhl si fotografie k sobě. Zřejmě si všiml špinavých nehtů a v rozpacích zrudl. Jen co srovnal snímky na stole, složil ruce do klína.

Dlouho fotografie pozoroval.

„Zdá se, že se opravdu snaží,“ podotkla Allertonová. „Držím palce.“

Vtom se však mladík na židli opřel. „Ne. Jsem si jistý, že jsem je nikdy neviděl. I když,“ poklepal na jeden obrázek, „tenhle vypadá jako jeden tvrdák, co pracuje pro Áčka.“

Danceová se usmála.

„Kdo to je?“ ptal se Foster. „Já na tu fotku nevidím.“

„Myslím, že Contino.“

„Tak to je dvojnásobný hajzl,“ vyštěkl Foster.

Střelec v žoldu jednoho z oaklandských gangů.

Danceová posbírala snímky, odsunula je stranou a řekla: „Myslím, že to je všechno, pane Serrano.“

Zavrtěl hlavou. „Je mi líto, že vám nemůžu pomoci, agentko Danceová. Nesnáším gangy stejně jako vy, možná ještě víc.“ Hlas mu zpevněl. „Jsou to *naše* děti, naše mládež, kdo umírá v našich ulicích.“

Danceová se předklonila a promluvila velmi tiše: „Kdybyste v sídle pana Guzmána přece jenom něco viděl a řekl mi to, postarali bychom se o vaši ochranu. Vás i vaši rodiny.“

Mladík znovu odvrátil pohled. Tentokrát o chvíli dříve, než promluvil. „Nemyslím. Nemyslím, že bych tam ještě někdy pracoval. Požádám šéfa, aby mě poslal jinam. I když si vydělám málo.“

„Chlapec nemá koule na to, aby někoho práskl,“ povzdechla si Allertonová.

„Nic mu nenabídla,“ brblal Foster. „Proč by měl...“

„Víte, pane Serrano, máme jisté prostředky pro občany, kteří nám pomohou eliminovat hrozbu, kterou gangy představují. V hotovosti, takže se nikdo nic nedozví.“

Mladík s úsměvem vstal ze židle. „V tom, co jste řekla, je jeden problém. *Eliminovat*. Kdybyste dokázali gangy eliminovat, možná bych o tom uvažoval. Jenomže vy to myslíte tak, že jich pár posadíte za mříže. A zůstane hromada dalších, kteří by nás mohli navštívit. Mě, moji rodinu, mou přítelkyni. Jsem nucen odmítnout.“

Podala mu ruku. „Děkuju, že jste si udělal čas.“

„Promiňte, nestihl jsem se umýt.“ Ukázal špinavé dlaně, nehty však ne.

„To nevadí.“

Stiskli si ruce a mladík vyšel z místnosti. Danceová při odchodu zhasla.

KAPITOLA 5

Danceová vešla do pozorovací místnosti a přibouchla za sebou dveře. Přistoupila ke stolu a položila na něj své poznámky, pak vypnula magnetofon a zasunula si do pouzdra služební pistoli.

„Nuže?“ zeptal se Steve Foster. „Stalo se něco krásného, co jsem nepostřehl?“

„Jak to hodnotíš, Kathryn?“ chtěl vědět Overby.

„Velmi málo odchylek od základního čtení. Myslím, že mluví pravdu,“ prohlásila Danceová. „Nic neví.“ Vysvětlila, že někteří lidé dokážou mistrovsky klamat a dokonale ovládají své chování – podobně jako mistři jogíni, kteří zpomalí tepovou frekvenci téměř k nule –, ale Serrano jí jako taková hvězda nepřipadal.

„Ano, myslím, že skrývá pár kostlivců ve skříni, ale nic, co by se vztahovalo k tomu důvěrnému informátorovi nebo gangům nebo Guzmanovi. Řekla bych, že jako kluk ukradl auto nebo čas od času prodá pár gramů trávy. Když jsme mluvili o životě na Poloostrově, zaznamenala jsem vyhýba-

vou reakci, ale nikdy se nedostal do křížku se zákonem, alespoň ne tak, aby to stálo za řeč.“

„Tohle jste vyčetla z jeho chování?“ zajímala se Allertonová.

„Vydedukovala. Domnívám se, že přesně. Bohužel nic, co bychom mohli použít.“

„Sakra,“ zamumlal Overby. „Naše jediná šance dostat Guzmána.“

„Šance, která nevyšla,“ řekla Danceová. „Přijdou další,“ uklidňovala ho.

„No, já jich moc nevidím,“ poukázal Foster.

„Máme toho poslíčka,“ připomněla Carol Allertonová. „Ten něco ví.“

„Ten kluk, co rozváží pizzu?“ zabručel Foster. „To není žádné vodítko. Je to slepá ulička. Mrtvé rameno.“ Obličej mu ztvrdl. „Na tom sráči Serranovi mi něco nesedí. Nelíbí se mi. Byl příliš kluzký. Učíte se ve škole na čtení těla něco o kluzkosti?“

Danceová neodpověděla.

Allertonová: „Je to ořech.“

„Cože je?“ nechápal Overby.

„Tvrký oříšek. To se tak říká,“ poučila ho.

Foster si v mobilu přečetl textovky a pár jich odeslal.

Allertonová se zamyslela a pak řekla: „Podle mě bychom to měli zkusit ještě jednou – myslím přemluvit ho. Nabídnout mu víc peněz.“

„To nemá smysl,“ namítla Danceová. „Serrano nás nikam nepřivede. Navrhuju nasadit na Guzmána sledovačku. Celý tým.“

„Cože, Kathryn, čtyřicet hodin denně sedm dní

v týdnu? Víš, kolik to stojí? Zkusme raději toho kluka s pizzou nebo Guzmanův domácí personál. Držme se jiných vodítek.“ Overby se podíval na hodinky. „Nechám to teď na vás, kluci a holky, nějak se s tím vypořádejte.“ Řeč jeho těla prozradila, že toho slova na *h* lituje. Politická korektnost, pomyslela si Danceová, může být hodně otravná. Overby vstal a zamířil ke dveřím.

Týdžej Scanlon vpadl dovnitř tak prudce, že ho málem srazil k zemi, a vykulenýma očima se rozhlédl po pozorovací místnosti. „Kde je Serrano?“

„Právě odešel,“ informovala ho Danceová.

Mladý agent se zamračil. „Do prdele.“

„Co se děje, Týdžeji?“ zeptal se Overby ostře.

„Je fakt pryč?“ ujišťoval se agent.

„Tak co je!“ vyštěkl Foster.

„Právě mi volala Amy Grabeová.“ Zvláštní agentka FBI pověřená vedením sanfranciské pobočky. „V Salinas zašili jednoho chlapa za držení drog. Velké množství. Shodil Serrana.“

„Shodil ho?“ Fosterovo čelo zbrázdily hluboké vrásky.

Týdžej přikývl. „Šéfová, Serrano je na Guzmanově výplatní listině.“

Danceová zalapala po dechu. „Cože?“

„Pracuje jako střelec. Byl to on, kdo oddělal Smutnoočka. Toho odpoledne si u Guzmána vyzvedl BMW, sejmul Smutnoočka, vrátil se a dokončil přesazování sedmikrásek nebo macešek, nebo co to tam pěstuje. Za posledního půl roku zlikvidoval pro Guzmána čtyři svědky.“

„Kurva práce!“ běsnil Foster a probodl Danceovou pohledem. „Tvrdák, co pracuje pro Áčka?“

„Je to potvrzené?“

„Našli zbraň, kterou Serrano použil. Balistika sedí. A boučáčka je plná Serranových otisků.“

„Ne,“ zašeptala Danceová drsně. Rozrazila dveře a rozběhla se chodbou.

Zastavil ji, než uběhla metr po parkovišti za budovou CBI.

Bodyček srazil Danceovou tvrdě k zemi, až se rozplácla na betonu. Vytasila z pouzdra glock, ale protivník, rychlý jako útočící had, jí vytrhl pistoli z ruky. Neotočil ji však proti ní. Viděl, že leží otřesená na zemi, a dal se dusavým sprintem na útěk.

„Serrano!“ křičela za ním. „Stůjte!“

Zadíval se na svůj automobil a pochopil, že se k němu nedostane včas. Rozhlédl se a nedaleko spatřil štíhlou rusovlásku v černém kalhotovém kostýmu, bezpochyby zaměstnankyni centrály CBI. Právě vystupovala ze svého Nissanu Altima, který zaparkovala mezi dvě SUV. Rozběhl se přímo k ní a srazil ji k zemi. A vytrhl jí z ruky klíčky od auta. Skočil za volant, nastartoval a přimáčkl plyn k podlaze.

Zvuk pneumatik ječících v oblacích kouře a řvaní motoru zněly hodně hlasitě, nepřehlušily však děsivé křupnutí od kol. Ženský křik náhle utichl.

„Ne,“ zamumlala Danceová. „Ach, to ne.“ Vstala a stiskla si bolavé zápěstí, které si narazila o beton, když ji násilník napadl.

Za okamžik k ní doběhli další členové pracovní skupiny Guzmanova spojka.

„Volal jsem na pohotovost a do kanceláře šerifa,“ oznámil Týdžej Scanlon a rozběhl se k rusovlásce, která ležela u zaparkovaných SUV.

Foster zvedl pistoli a namířil na odjíždějící altimu.

„Ne,“ řekla Danceová a položila mu ruku na předloktí.

„Co to sakra děláte, agentko?“

Odpovědi se ujal Overby. „Přes silnici? Zrovna tady? Tam za těmi stromy je mateřská školka.“

Foster neochotně sklonil zbraň, jako kdyby ho urazilo, že zpochybnili jeho střelecké schopnosti. Zastrčil glock do pouzdra ve chvíli, kdy ukradený automobil zmizel z dohledu. Podíval se na Danceovou, a přestože jí nevmetl do tváře její slova o mladíkově nevinnosti, řečí těla dal dostatečně najevo, co si myslí.

KAPITOLA 6

Co přinesou následující hodiny a dny?

Kathryn Danceová seděla sama v kanceláři Charlese Overbyho a klouzala pohledem od jeho fotografií v rodinném kruhu přes snímky téhož muže v bílém tenisovém úboru nebo extravagantním kostkovaném golfovém dresu k záběrům ve společnosti představitelů místní samosprávy a obchodních kruhů. Povídalo se, že Overby pokukuje po politické funkci. Na Poloostrově, možná dokonce v San Francisku. V Sacramentu ne, tak vysoko jeho ambice nesahaly. A kromě toho tady na pobřeží jste mohli na kurty nebo golfová hřiště po celý rok.

Od incidentu na parkovišti uplynuly dvě hodiny.

Znovu ji napadlo: Co bude za několik hodin?

A dnů, a týdnů?

Hluk za dveřmi. Overby a Steve Foster, dva vysoce postavení agenti CBI, pokračovali v rozhovoru i po vstupu do místnosti.

„... sledování na všech silnicích do Fresno i na stojednič-

ce a pětce, kdyby sebou hodil. Kalifornská dálniční policie hlídá devětadevadesátku. A na jedniče jsme postavili zátarasy.“

„Na jeho místě bych to vzal po stojedniče do Salinas,“ prohlásil Foster. „A potom na sever. Tam se dá bezpečně projet v pick-upu naloženém salátem až do San José. Tam ho vyzvednou lidi z G-sedmačtyřicítky a ztratí se v Oaklandu.“

Overby zřejmě o této možnosti uvažoval. „V Los Angeles má větší šanci, že se mu podaří zmizet. Ale zase je obtížnější se tam dostat, zátarasy a tak. Myslím, že máš pravdu, Steve. Oznámím to do Alamedy a San José. A hele, Kathryn. Ani jsem si tě nevšiml.“

Zřejmě zapomněl, že ji před deseti minutami požádal – vlastně jí to přikázal –, aby přišla do jeho kanceláře.

Pokývla na oba muže, ale nevstala. Žena v řadách strážců zákona si je neustále vědoma pavučinky, na níž visí její pracovní vztahy s nadřízenými i kolegy. Přehnaná poddajnost vás může připravit o respekt stejně jako její nedostatek.

Foster dosedl vedle ní, až židle zasténala.

„Nejnovější zprávy?“ zeptal se.

„Bohužel ne moc dobré.“

„Městská policie v Carmelu našla tu altimu v rezidenční čtvrti nedaleko Barnyardu.“

Staré nákupní středisko outdoorového vybavení se spoustou parkovacích míst.

A také se spoustou příležitostí automobil ukrást nebo unést.

„Ale jestli má novou káru, nikdo zatím krádež nehlásil,“ doplnil Overby.

„To by mohlo znamenat, že osoba, která by mohla krádež

ohlásit, leží *mrtvá* v kufru toho auta,“ nadhodil Foster. Implicitně tím kladl Danceové za vinu možnou násilnou smrt.

„Debatovali jsme, jestli zamíří na sever, nebo na jih. Co si myslíš ty, Kathryn?“

„Teď už víme, že je ve spojení s Jacintovou bandou. Ti mají silnější vazby na jihu.“

„Jak jsem řekl,“ připomněl Foster a mluvil výlučně k Overbymu, „jih znamená pět set kilometrů po relativně malém počtu silnic a dálnic, kdežto na sever vede těch cest mnohem víc. Všechny je sledovat nedokážeme. A za dvě hodiny může být v Oaklandu.“

„Letadla, Steve,“ upozornila Danceová. „Najde si libovolné soukromé letiště v okolí Los Angeles a za chvíli je ve Střední Americe.“

„Letadlem? Ten sráč se nepohybuje na úrovni kartelu, Kathryn,“ odsekl Foster. „Je to pěšák, který zdrhá zavrtnají v hromadě salátu.“

Overby nasadil přemýšlivý výraz. Potom prohlásil: „Všude hlídat nemůžeme a Steveovo hodnocení je, řekl bych, logičtější.“

„Dobře, takže sever. Promluvím s Amy Grabeovou. Pošle své lidi do Oaklandu, do doků, k East Bay. A...“

„Zadrž, zadrž, Kathryn.“ Overbyho obličej vyzařoval překvapení, jako by je Danceová právě informovala, že doplave do Santa Cruz.

Podívala se na něj s kriticky svráštělým obočím. Jeho tón kořenila notná dávka blahosklonnosti.

Koutkem oka pohlédla na Fostera, jenž o ni ztratil zájem a prohlížel si zlatý golfový míček na Overbyho stole, cenu získanou v nějakém turnaji. Nechtěl, aby viděla jeho škodo-

libou radost, až uslyší to, co – jak věděla – musí přijít. Raději se bude zabývat bezvýznamnou odměnou za bezvýznamné vítězství v bezvýznamném turnaji, kusem plastu tvářícím se jako drahý kov.

„Právě jsem telefonoval se Sacramentem,“ oznámil Overby. „S Peterem.“

Ředitel CBI. Nejvyšší šéf.

„Mluvili jsme spolu a já jsem mu vysvětlil...“

„Co je podstatou sdělení, Charlesi?“

„Dělal jsem, co bylo v mých silách, Kathryn. Postavil jsem se za tebe.“

„Jsem suspendovaná.“

„Suspendovaná ne. Kdepak, to ne, ne, v žádném případě.“ Zářil, jako kdyby jí oznamoval, že na pouti vyhrála okružní plavbu Karibikem. „Ne úplně. Přišla jsi o služební zbraň, Kathryn. Teď ji má on. To je... no, však víš. Neplacená dovolená až do odvolání. Ale nechtěli zajít tak daleko, takže jsi dočasně přeložena do civilní divize.“

Civilní divize odpovídá dopravnímu oddělení městské policie. Služba beze zbraně a pravomoc stejná jako u každého, kdo provádí občanské zatčení. V Úřadu vyšetřování to byla vstupní úroveň a práce v ní zahrnovala úkoly jako shromažďování informací o přestupcích – nikoli zločinech – ze strany fyzických a právnických osob, například o porušování stavebních nebo celních předpisů, nedostatečném bezpečnostním značení na pracovištích, nebo dokonce nedbalém vyprazdňování kontejnerů na použité plastové láhve. Agenti většinou tuto smrtelnou nudu a zdrcující papírování dokázali snášet jen po omezenou dobu, a když nebyli povýšeni do kriminální divize, obvykle dávali výpověď.

„Je mi to líto, Kathryn. Neměl jsem na vybranou. Snažil jsem se, opravdu jsem se snažil.“

Postavil se za ni...

Foster teď na Overbyho hleděl neutrálním pohledem, který si ovšem Danceová vyložila jako pohrdání šéfovou bezpáteřností.

„Říkal jsem mu, že čtení řeči těla není exaktní věda. Se Serranem jsi udělala to nejlepší, co jsi mohla. Viděl jsem tě. Všichni jsme tě viděli. Mně připadalo, že mluví pravdu. Je to tak, Steve? Kdo mohl poznat, že tomu tak není?“

Danceová dokázala uhodnout, co si Foster myslí: Jenže na tohle my *nejsme* odborníci, posadit se naproti podezřelému a rozpitvávat jeho slova, gesta a pózy, abychom se dopátrali pravdy.

Overby zatím pokračoval: „Ale nikomu se nic nestalo, nikdo neutrpěl vážné zranění. A nestřílelo se.“

Nakonec se ukázalo, že Serrano rusovlásku na parkovišti nepřešel. Když altima na plný plyn vyjízďela z parkovacího místa, žena se odkulila do bezpečí pod vedle stojící SUV. Nepřežil pouze její laptop značky Dell a krabice s obědem; ten strašný křupavý zvuk ohlašoval jejich zničení.

„Charlesi, Serrano má vysoký mach a já přiznávám, že mi to uniklo. Ale to se jednou ve stovce případů prostě stane.“

„Cože má? Jaký vysoký mach?“ nechápal Foster.

„Je to kategorie osobnosti lháře. Ti nejbezohlednější, a ano, nejvíce kluzcí,“ hodila to slovo Fosterovi zpátky, „jsou označováni jako *vysocí machiavelisté*. Tihle lidé se ve lhaní vyžívají. Lžou bez nejmenších výčitek, nevidí na tom nic zlého. Používají lež a klam stejně jako chytrý telefon nebo internetový vyhledávač – jako nástroj k získání toho, po čem

touží. Ať už jde o lásku, obchod, politiku – nebo zločin.“ Doplnila, že existují další typy, například společenští lháři, kteří lžou pro pobavení, a takzvaní adaptoři, lidé vnitřně nejistí, kteří lžou proto, aby pozitivně zapůsobili na své okolí. Další běžný typ je herec, pro nějž je důležitým prvkem ovládnutí druhých. „Ti nelžou pravidelně, jenom když je to nezbytné. Ovšem Serrano se neprojevil jako žádný z těchto typů. Rozhodně ne jako vysoký mach. Jak už jsem řekla, zachytila jsem jen lehkou vyhýbavost. Sociální lži.“

„Sociální?“

„Lže každý.“ Podle statistik každý člověk lže nejméně jednou nebo dvakrát za den. Střelila pohledem po Fosterovi. „Kdy jste naposled lhal vy?“

Obrátil oči v sloup a Danceová si pomyslela si, že nejspíš dnes ráno, když řekl, že ji rád vidí.

„Ale pomalu jsem ho poznávala,“ pokračovala. „Jsem tady jediná, myslím jediná zástupkyně práva a pořádku, kdo s ním strávil nějaký čas. A nyní víme, že může být klíčem k celé operaci. Nemusím ji vést, ale hlavně mě z toho případu neodvolávejte.“

Overby si prohrábl řídnoucí vlasy. „Chceš to napravit, Kathryn. Chápu. Určitě chceš. Jenomže já nevím, co na to říct. Rozhodnutí už padlo. Peter už podepsal tvé přeložení.“

„Tak rychle?“

Foster: „Když se nad tím zamyslíte, bude to efektivnější. Ve skutečnosti dva agenti z tohoto úřadu nepotřebujeme. A Jimmy Gomez je dobrý. Nesouhlasíte, Kathryn?“

Mladší agent CBI, jeden ze dvou v pracovní skupině Guzmanova spojka. Ano, je dobrý. Ale o to nešlo. Ignorovala Fosterova, vstala a zeptala se Overbyho: „Takže?“

Podíval se na ni s jedním pozvednutým obočím.

Danceová netrpělivě zvedla ramena a zase je spustila. „Nebyla jsem suspendována, ale přeložena do civilní divize. Takže co mám za úkol?“

Chvilí tupě zíral před sebe, pak se zaměřil na psací stůl. Všiml si nalepovacího lístečku, který žlutě zářil, jak na něj dopadaly sluneční paprsky. „Něco tu mám. Před chvílí jsem dostal hlášení od hasičů o tom incidentu v Zapadákově.“

„Ten požár v klubu u řeky?“

„Přesně tak. Okres to vyšetřuje, ale jakýsi státní úředník se chce ujistit, že klub má v pořádku daňové doklady a pojištění.“

„Daně? Pojištění?“

„Dálniční policie to vyšetřovat nechce.“

Kdo by taky chtěl? pomyslela si Danceová.

Fosterova neprojevená škodolibost byla škodolibostí toho nejtěžšího kalibru, jaký kdy viděla.

„Postarej se o to. Potom uvidím, co se dá dělat.“

Když byla Danceová „zaúkolována“, aby se seznámila s finisami kalifornských pojišťovacích předpisů, a mlčky propuštěna, Overby se otočil k Fosterovi, aby s ním probral hon na Joaquina Serrana.

KAPITOLA 7

„Především je zajímavé, že tu vůbec nehořelo.“

„Nehořelo?“ podivila se Danceová. Stála před klubem Zapadákov, obkrouženým žlutou policejní páskou, ve společnosti podsaditého čtyřicátníka s podivnou skvrnou v obličeji. Vypadala jako mateřské znaménko, Kathryn však věděla, že jde o jizvu, kterou před lety začínajícímu hasiči způsobil výšleh plamene, než se mu podařilo požár zlikvidovat.

S Robertem Hollym, velitelem hasičského sboru okresu Monterey, v minulosti již několikrát spolupracovala a považovala jej za klidného, bystrého a inteligentního muže.

„No, technicky vzato tu vlastně hořelo,“ pokračoval Holly, „ale jen mimo objekt. Do samotného klubu požár nepronikl. Tamhle ten barel od nafty.“

Danceová zaznamenala zrezavělou dvousetlitrovou nádobu, jaké se obvykle používají jako odpadkové koše na parkovištích a za nákupními středisky a restauracemi. Stála blízko klimatizační jednotky.

„Provedli jsme předběžné šetření. Odhozená cigareta a pár hadrů nasáklých naftou a benzinem, víc nebylo zapotřebí.“

„Takže urychlovač hoření,“ konstatovala Danceová. „Benzin a nafta.“

„Správně, i když jsme nenašli žádný důkaz, že by oheň někdo založil záměrně.“

„Takže lidé se domnívali, že hoří. Cítili kouř.“

„A rozběhli se k požárním východům. A to byl právě ten problém. Byly zablokované.“

„Zamčené? Požární dveře byly zamčené?“

„Ne, zablokované. Vidíte ten nákladák?“ ukázal na velký tahač zaparkovaný u západní stěny klubu. I on byl obehnaný žlutou policejní páskou. „Patří tamhleté společnosti. Henderson Jobbing and Warehouse.“

Danceová si prohlížela rozlehlou přízemní stavbu. U nákladací rampy a v jejím okolí stálo pět nebo šest tahačů. Asi desítky mužů a žen v pracovním oděvu postávala na rampě a stejně jako dva muži v obleku před svými kanceláři hleděla ke klubu, jako kdyby pozorovali velrybu vyplavenou na mělčinu.

„Řidič zaparkoval právě tam?“

„Tvrdí, že ne. Jenže co jiného měl říct? Párkrát už si tu lidi stěžovali, že nákladáky blokují parkoviště u klubu, ale ještě nikdo nestál u požárního východu.“

„Je tu dneska?“

„Brzo se ukáže. Volal jsem mu domů. Je pořádně rozrušený, ale slíbil, že přijede.“

„Proč by vlastně odstavil tahač zrovna tam? Každý přece vidí, že je tam zákaz zastavení a upozornění na požární východ. Povězte mi, jak se to seběhlo. Co se přesně stalo?“

„Pojďte dovnitř.“

Danceová následovala urostlého muže do klubu. Po tra-

gédii se tam očividně neuklízelo. Všude se válely židle a vysoké i nízké stolky, střepy rozbitého skla, láhve, potrhané ubrusy, kusy šatstva, roztržené náramky, boty. Na jevišti ležely hudební nástroje. Rozbitá akustická kytara. Martin D-28, všimla si Danceová. Stará. Dobré dva tisíce dolarů, pokud si zachovala původní rezonanci.

Na podlaze se zřetelně rýsovaly krvavé skvrny i hnědé otisky podrážek. Spousta.

Danceová podnik navštívila nejméně desetkrát nebo dvanáctkrát. Zapadákovi znali všichni obyvatelé Poloostrova. Klub patřil plešatícímu restaurátorovi, bývalému hipíkovi, který pořád nosil náušnice a přišel sem (odkud jinud?) z Haight-Ashbury. Jmenoval se Sam Cohen a v sedmašedesátém roce seděl v hledišti Montereyského popového festivalu, kde údajně celé tři dny nespal. Akce na mladíka tak zapůsobila, že další svůj život zasvětil pořádání rockových koncertů, které však již nebyly tak úspěšné, takže se posléze vzdal a otevřel si steakovou jídelnu nedaleko Presidia. Pak ji se ziskem prodal a získal dost prostředků, aby koupil opuštěnou restauraci specializovanou na mořské plody, která stála na břehu říčky Solitude Creek, a pojmenoval ji Zapadákovi.

Stužka nahnědlé vody se vlévá do nedaleké řeky Salinas a je splavná pro čluny s ponorem do osmdesáti centimetrů, což vylučuje všechna větší plavidla, ovšem nikdo stejně neměl žádný zvláštní důvod stočit kormidlo tímto směrem. Ke klubu patřilo rozlehlé parkoviště sousedící s areálem dopravní firmy. To vše leželo severně od Monterey, kousek od dálnice číslo jedna, která se dál na jih vine malebnou pobřežní oblastí Big Sur; výhledy tady a tam se diametrálně liší.

„Kolik obětí?“

„Tři. Dvě ženy, jeden muž. Ve dvou případech tlaková asfyxie – stlačené až rozmačkané plíce a zadušení. Jedna žena měla tlakem uzavřené hrdlo. Někdo jí šlápl na krk. Desítky těžce raněných. Fraktury, plíce proražené zlomenými žebry. Jako kdyby ty lidi kdosi nacpal do obrovského svěráku.“

Danceová si tu bolest, paniku a hrůzu nedokázala představit.

„Klub byl hodně plný,“ pokračoval Holly, „ale maximální povolenou kapacitu nepřesáhl. Tohle jsme si prověřili ze všeho nejdřív. Počet návštěvníků může dosáhnout dvou stovek. Většina majitelů by tvrdila, že v praxi to znamená dvě stě dvacet, ale Sam si na tyhle věci vždycky dává pozor a úzkostlivě dodržuje předpisy. Neshledali jsme žádnou závadu, žádné porušení okresních nařízení ohledně bezpečnosti a ochrany zdraví. Zkontroloval jsem také daňová přiznání a pojistné certifikáty, mám je ve složce u sebe v kanceláři. Všechno sedí. Právě kvůli tomu tady prý jste, říkal Charles.“

„Správně. Budu potřebovat kopie.“

„Jistě,“ přislíbil Holly. „Minulý měsíc tu Sam měl kontrolu z hasičského inspektorátu a dostal osvědčení, že je všechno v pořádku. A před pár dny tu byl zástupce jeho pojišťovny a dal mu jedničku s hvězdičkou. Hasicí přístroje, sprinklery, světla, poplašné zařízení, požární východy.“

Až na to, že východy se neotevřely.

„Takže měl plný sál, ale v souladu s předpisy.“

„Přesně tak,“ potvrdil Holly. „No a chvíli po začátku koncertu, krátce po osmé, začalo hořet v tom barelu. Systém VVK nasál kouř a rozšířil ho po celém podniku. Nebyl moc hustý, ale člověk ho cítil. To víte, kouř z hořícího dřeva a pohonných látek dokáže pořádně vyděsit. Lidi se hrnuli k nej-

bližším dveřím, většina samozřejmě k východům ve východní stěně sálu. Jenomže ty se otevřely jen na malou škvíru. Sama jste viděla, že ten tahač stojí asi čtvrt metru od zdi, takže se nikdo nedokázal protáhnout ven. Nejhorší bylo, že někteří hosté v panice strčili do otvoru ruku nebo nohu. Končetiny se jim zachytily a... No, dav byl v neustálém pohybu. Tři nebo čtyři roztráštěné loketní klouby a dvěma postiženým museli amputovat paži.“ Velitel hasičů se krátce odmlčel. „No a potom ta mladá chudinka. Ještě jí není ani dvacet. Té tlačící se dav v podstatě utrl paži v lokti.“ Sklopil zrak. „Doslechl jsem se, že studovala klasický klavír. Prý je velmi nadaná. Bože můj.“

„Co se stalo, když si uvědomili, že dveře nepůjdou otevřít?“

„Ty, co byli vpředu, zástup natlačil na dveře. Lidi ječeli na ty vzadu, ať se otočí, ale nikdo je neslyšel. Anebo slyšel, ale neposlechl. Panika. Ryzí, nefalšovaná panika. Měli se vydat k jiným východům, v přední části sálu nebo z jeviště. Sakra, i do kuchyně vedou dvojité dveře. Ale z nějakého důvodu všichni utíkali na druhou stranu, k požárním východům, k těm zablokovaným. Počítám, že viděli nápisy NOUZOVÝ VÝCHOD, a prostě se k nim rozběhli.“

„Říkáte, že toho kouře nebylo moc. Ale co viditelnost?“

„Někdo rozsvítil a lidi krásně viděli.“

Ve dveřích se objevil šedesátiletý Sam Cohen. Na sobě měl špinavé džínsy a potrhanou pracovní košili, modrou. Zbytek kudrnatých šedivých vlasů měl rozčuchaný a Danceová odhadla, že té noci vůbec nespál. Pomalu procházel sálem, zvedal ze země nejrůznější předměty a ukládal je do otrhané kartonové krabice.

„Pane Cohene.“

Majitel Zapadákova zamířil na nejistých nohou k Danceové a Hollymu. Oči měl zarudlé, jistě plakal. Přistoupil k dvojici a všiml si krvavé skvrny na podlaze; krutou ironií osudu měla tvar srdíčka.

„Jsem Kathryn Danceová z Úřadu vyšetřování.“

Cohen se podíval na její služební průkaz, aniž ho vnímal, a řekl neadresně: „Znovu jsem volal do nemocnice. Tři propustili. Ti v kritickém stavu – celkem čtyři – na tom jsou pořád stejně. Jeden v kómatu. Pravděpodobně přežijí. Ale nemocnice... Doktoři vám toho moc nepoví. A sestřičky už vůbec nic. Co je to za předpis? Vždyť nedává žádný smysl.“

„Můžu vám položit několik otázek, pane Cohene?“

„Úřad vyšetřování? FBI?“

„Kalifornský.“

„Aha, asi jsem se přeslechl. Je to... Teda, byl to zločin?“

„Pořád ještě provádíme předběžné šetření, Same,“ odpověděl Holly.

„Nejsem kriminální vyšetřovatelka,“ vysvětlila Danceová. „Pracuju v civilní divizi.“

Cohen se jako duchem nepřítomný rozhlížel po sále a ztěžka oddechoval. Ramena mu poklesla. „Všechno...,“ zašeptal téměř neslyšně.

Danceová netušila, co tím myslel. Dívala se na obličej poznamenaný nekonečným smutkem. „Mohl byste mi říct, na co si z čerejšího večera vzpomínáte, pane?“ Pak si uvědomila, že tady velí náčelník hasičů. „Nevadí, Bobe?“

„Můžete mi pomáhat, kdy a jak budete chtít, Kathryn.“

Uvažovala, proč vůbec ty otázky klade. Tohle nebyla její práce. Ale člověk někdy neodolá.

Cohen neodpověděl.

„Pane Cohene?“ Zopakovala otázku.

„Promiňte,“ zašeptal. „Stál jsem u předních dveří a kontroloval lístky. Slyšel jsem, jak začala hrát hudba. Ucítíl jsem kouř. Hodně silně. Vyvedlo mě to z míry. Kapela zmlkla uprostřed skladby. V té chvíli mi kdosi volal. Z parkoviště. Upozornil mě, že v klubu hoří. V kuchyni, nebo za jevištěm. Nebyl si jistý. Určitě viděl kouř a myslel si, že je to horší, než to ve skutečnosti bylo. Nic jsem nekontroloval, napadlo mě, že hlavně musím dostat všechny ven. A tak jsem vyzval návštěvníky k evakuaci. Potom jsem slyšel hlasy. Volání a výkřiky. Stále hlasitější. Pach kouře zesílil. Modlil jsem se, ať nezačne hořet v sále. Vzpomněl jsem si na požár v rockovém klubu Station v Rhode Islandu před pár roky. Při vystoupení tam odpálili zábavnou pyrotechniku. Nezákonně. A během nějakých pěti šesti minut stál celý podnik v plamenech. Zahynulo sto lidí.“

Přidušené vzlyky. Slzy. „Vešel jsem do sálu. Nevěřil jsem vlastním očím, nemohl jsem uvěřit tomu, co vidím. Jako kdyby to vůbec nebyli lidé – vypadali jako jediné obrovské stvoření, které vrávorá sem a tam a tlačí se ke dveřím. Jenomže ty se neotevíraly. A nikde žádné plameny. Vůbec žádné. Ani kouř nebyl nijak moc hustý. Jako na podzim, když jsem byl malý. Jak se pálilo listí. Tam, kde jsem vyrůstal. Ve státě New York.“

Danceová si všimla bezpečnostní kamery. „Máte video? Bezpečnostní záznam?“

„Zvenčí ne. Jen zevnitř, mám tam kameru.“

„Mohla bych se prosím podívat?“

To pracoval její mozek kriminální vyšetřovatelky.

Člověk někdy neodolá...

Cohen se naposled rozhlédl po sále a s krabicí posbíraných předmětů, které zůstaly po přeživších, vyšel do vestibulu. Nesl ji opatrně a zlehka, jako kdyby pevné sevření mohlo uškodit hospitalizovaným majitelům. Danceová v krabici zahlédla peněženky, klíčky, boty, navštívenku...

Spolu s Hollym následovala majitele do jeho kanceláře vyzdobené plakáty málo známých umělců i účastníků Montereyského festivalu a přečpané haraburdím typickým pro malý zábavní podnik: bedničky od piva, štosy faktur, suvenýry (trička, kovbojské klobouky, vysoké boty, vycpaní chřestýši, desítky hrníčků rozdávaných rozhlasovými stanicemi). Spousta položek. Ta hromada jí rozvibrovala nervy.

Cohen se posadil k počítači a chvíli hleděl na desku stolu, přesněji na jakýsi papír. Danceová neviděla, co je na něm napsáno. Stoupla si tak, aby viděla na monitor, a obrnila se proti podívané, která měla následovat. Její práce agentky CBI se neodehrávala přímo na scéně. Mluvila s podezřelými až po spáchání zločinu. Do terénu se dostala jen zřídkka a dosud nikdy se nezúčastnila taktického zásahu. Ano, z analýzy polohy, v jaké byla mrtvola nalezena, lze odvodit některé forenzní závěry, ale k takovým úkonům ji zvali jen vzácně. V převážné většině případů pracovala s živými. Teď uvažovala, jak asi na videozáznam zareaguje.

Nebylo to dobré.

Kvalita nahrávky za moc nestála a část zorného pole objektivu zakrýval nosný sloup. Vzpomínala, kde přesně je kamera upevněna, a napadlo ji, že musela být na jiném místě, ale zřejmě se mylila. Zprvu se dívala na širokouhlý záběr na stoly a židle a návštěvníky, na obsluhu s tácy. Poté se světla ztlumila, ale viditelnost zůstala slušná.

Záznam postrádal zvuk a Danceová za to byla vděčná.

Přesně ve 20:11:11 (podle údaje kamery) se lidé začali hýbat. Vstávali, rozhlíželi se. Vytahovali mobily. Bylo zřejmé, že v té chvíli se většiny hostů zmocnil neklid, ale výraz jejich obličeje ani řeč těla nic jiného neprozrazovaly. Žádné známky paniky.

Ovšem ve 20:11:17 se všechno rázem změnilo. O pouhých šest vteřin později. Jako by byli naprogramovaní zareagovat ve stejném okamžiku, vrhli se návštěvníci masově k únikovým dveřím. Nouzové východy Danceová neviděla, nacházely se za kamerou, mimo záběr. Viděla však, jak lidé narážejí do sebe navzájem i do stěn v zoufalé snaze uniknout příšerné smrti upálením zaživa. Mačkali se jeden na druhého, silněji, ještě silněji, v natěsnané mase otáčející se jako zpomalený hurikán. Danceová pochopila, že ti vpředu se pohybují ve směru hodinových ručiček, aby se vymanili z dusivého tlaku. Nebylo však kam uniknout.

„Bože můj,“ zašeptal velitel hasičů Holly.

Potom však ke Kathryninu překvapení záchvat šílenství rázem skončil. Jako by se lidem vrátil zdravý rozum, jako kdyby z nich spadlo jakési kouzlo. Masa se rozdělila a návštěvníci se vydali k dostupným východům – zřejmě k vestibulu, k jevišti a ke kuchyni.

Na podlaze ležela dvě těla, lidé je překračovali. Někteří se, žalostně neúspěšně, pokoušeli o resuscitaci. Těžko se vám podaří přivést k životu oběť, která má rozdrčený hrudník a srdce a plíce probodené zlámanými žebry.

Danceová se zadívala na časový údaj.

20:18:29.

Sedm minut. Od začátku do konce. Od života ke smrti.

Pak do záběru vevrávorala jakási postava.

„To je ona,“ zašeptal Bob Holly. „Ta studentka hudby.“

Mladá žena, mimořádně krásná blondýna, si svírala pravou paži, která končila u lokte. Belhala se zpátky k pootevřeným dveřím, možná hledala chybějící končetinu. Ušla asi tři metry a padla na kolena. Doběhla k ní mladá dvojice. Muž si vytáhl opasek a společně vyrobili improvizované škrtidlo.

Sam Cohen beze slova vstal a zamířil ke dveřím své kanceláře. Na prahu se zastavil a zadíval se na trosky klubu. Uvědomil si, že v ruce drží mobilní telefon Hello Kitty, a schoval ho do kapsy. „Tohle je konec,“ řekl neadresně. „Můj život skončil. I všechno ostatní... Z něčeho takového se nikdy nemůžete vzpamatovat. Nikdy.“

KAPITOLA 8

Před klubem Danceová zastrčila kopie pojistek a nejnovějších certifikátů o splnění všech bezpečnostních předpisů do kabelky a fakticky tak ukončila své oficiální poslání na místě nešťestí.

Čas odejít. Vrátit se do kanceláře.

Rozhodla se však, že zůstane.

Neudržela se...

Kathryn Danceovou cosi nutkalo porozhlédnout se kolem Zapadáková a položit pár vlastních dotazů.

Začala procházet mezi třemi desítkami přítomných a brzy zjistila, že asi polovinu tvoří hosté z předchozího večera. Vrátili se, aby položili květiny a zanechali navštívenky. A aby získali odpovědi. Většinou jí kladli víc otázek než ona jim.

„Jak se to sakra stalo?“

„Odkud se vzal ten kouř?“

„Byli to teroristé?“

„Už jste někoho zatkli?“

Mnozí z tazatelů byli nabroušení, podezřívaví. Někteří vyloženě nepřátelští.

Danceová ve všech případech odpovídala vyhybavě, že vyšetřování dosud probíhá. Zdálo se, že tuto skupinu – přinejmenším přeživší a příbuzné, na rozdíl od pouhých zvědavců – její slova rozhodně neuspokojují, což dávali agresivně najevo. Blondýnka s ovázaným obličejem jí sdělila, že její snoubenec leží na jednotce intenzivní péče. „Víte, kterou část těla má zraněnou? Koule. Kdosi po něm dupal, když se snažil dostat ven. Teď doktoři říkají, že asi nebudeme moct mít děti!“

Danceová projevila nefalšovaný soucit a položila jí několik otázek. Žena neměla nejmenší chuť odpovídat.

Všimla si dvou mužů, kteří obcházelí přihlížející. Jeden byl běloch, druhý Latinoameričan a oba rozmlouvali s lidmi podle příslušné jazykové oblasti. Pilně při tom rozdávali vizitky. Danceová s tím nemohla nic dělat. První dodatek k ústavě. Zákon chrání i právo spodiny advokátské profese získávat klienty. Pronikavě si změřila baculatého bělocha a vysloužila si posměšný úšklebek. Jako kdyby na ni vztyčil prostředník.

Vše, co od včerejších hostů, kteří se vrátili na místo tragédie, slyšela, souznělo s informacemi, které získala od Hollyho a Cohena. Byl to tentýž příběh viděný z různých úhlů a jeho společným jmenovatelem byla šokující rychlost, s níž se skupina klidných a uvolněných návštěvníků koncertu v mžiku změnila v divoká zvířata, jejichž mysl ovládla panika.

Prohlédla si barel, ve kterém začalo hořet. Nacházel se asi šest metrů od zadní stěny klubu v blízkosti klimatizační jednotky. Uvnitř, jak už popsal Holly, našla popel a ohořelé odpadky.

Poté se vrátila k tahači, který zablokoval dveře a bezpo-

chyby se stane úhelným kamenem vyšetřování. Značka Peterbilt, starší model, otlučená kabina ozdobená barevnými brouky, bílými, modrými a zelenými. Připojený návěs byl asi deset metrů dlouhý a celá souprava účinně zablokovala všechny tři nouzové východy. Pravý okraj předního nárazníku byl od zdi vzdálený méně než na šířku dlaně, zadní asi čtvrt metru. Úhel umožňoval částečně pootevřít dvoje dveře, ovšem ne natolik, aby se mezerou někdo protáhl. Na zemi vedle jedněch dveří Danceová rozeznala krvavé šmouhy a pomyslela si, že možná právě tady přišla ta hezká dívka o polovinu paže.

Snažila se přijít na to, jak se ten tahač mohl ocitnout na tak nevhodném místě. Klub a skladiště sdílely společné parkoviště, ovšem informační cedule jasně vymezovaly, která místa patří hostům Zapadákova a která jsou určena pro kamiony a vozidla zaměstnanců firmy Henderson Jobbing. Rudé tabule varovaly před odtahem na náklady majitele, ale sloupavý lak a nánosy rzi vážnost hrozby podstatně snižovaly.

Nedávalo žádný smysl, aby řidič odstavil kamion právě tady. Sekce parkoviště určená pro tiráky byla zaplněná jen z poloviny a nabízela spoustu prostoru. Proč tedy u klubu?

Ne, s největší pravděpodobností se souprava odbrzdila, dojela sem a zastavila se. Skladiště jižně od klubu leželo na malé vyvýšenině, odkud se terén mírně svažoval, až se nakonec u Zapadákova vyrovnal. Setrvačnost přivedla kamion až k zadní stěně, kde zůstal stát.

Danceová se vydala ke třicet metrů vzdálenému skladišti a zastavila se před dveřmi kanceláře. Ručně psaná cedulka na nich oznamovala, že je zavřeno. Lidé, které tu ještě před chvílí viděla, zmizeli.

Stiskla kliku a zatáhla. Zamčeno, i když dírou v závěsu viděla světlo a uvnitř jakýsi pohyb.

Hlasitě zabušila na sklo. „Úřad vyšetřování. Otevřete prosím ty dveře.“

Žádná reakce.

Další zabušení, silnější.

Závěs se odhrnul a oknem se na ni ostražitě podíval muž středního věku s rozčuchanými hnědými vlasy. Prohlédl si její služební průkaz a pustil ji dovnitř.

Místnost odpovídala tomu, co by člověk očekával ve středně velké dopravní firmě sídlící u dálnice, která nepatří k páteřní silniční síti. Stísněná, funkční, vybavená nábytkem z velkoobchodů Sears a Office Depot, černým, chromovaným a ocelovým. Nástěnky s přepravními rozpisy a vyvěšenými úředními předpisy. Vše obklopeno pronikavým pachem pohonných hmot a motorového oleje.

Danceová se představila. Muž se jmenoval Henderson a byl majitelem firmy. Kromě něj si ji neklidně prohlížela jedna žena, zřejmě sekretářka nebo asistentka, a dva muži v pracovních kombinézách. Bob Holly ji informoval, že se řidič inkriminovaného tahače každou chvíli objeví. Je to jeden z těch dvou mužů?

Zeptala se na to, ale dostala zápornou odpověď, Billy se ještě nedostavil. Poté se zajímala, zda bylo skladiště v době nehody otevřené.

„Máme přísná pravidla,“ vyhrkl majitel spěšně. „Tamhle je vidíte.“

Vývěska na nejbližší stěně oznamovala v typickém jazyku firemní kultury s charakteristickým nadužíváním velkých písmen:

Při cestách do Zahraničí nezapomeňte Cestovní pas.

A hned pod tím se nacházelo ustanovení, na něž se majitel odkazoval:

*Při odstavení zajistěte vozidlo Parkovací brzdou
a zařaďte Rychlost!*

Vyšetřovatelé vždycky zpozorní, když subjekt odpoví na otázku, která nebyla položena. Nic totiž neilustruje lépe, co se děje v jeho mysli.

K ruční brzdě a zařazenému rychlostnímu stupni se dostane později. „Ano, pane, ale ptala jsem se na otevírací dobu.“

„Zavíráme v pět večer. Máme otevřeno od sedmi do pěti.“

„Ale některé nákladáky přijíždějí později, že? Alespoň někdy, ne?“

„Tamta souprava přijela v sedm.“ Podíval se na list papíru – který si samozřejmě vyhledal a naučil se zpaměti ve chvíli, kdy se o tragédii dozvěděl. „Deset minut po sedmé. Prázdna z Fresna.“

„A řidič zaparkoval na obvyklém místě?“

„Na kterémkoliv volném místě,“ upřesnil jeden z pracovníků. „Nahore na kopečku.“ Byl podobný Hendersonovi. Syn nebo synovec, usoudila Danceová a neuniklo jí, že zmínil svažité terén. Jistě už přemýšleli, že chudáka řidiče předhodí davu jako obětního beránka k veřejnému ukřižování.

„Odstavil by řidič soupravu záměrně vedle klubu?“ chtěla vědět Danceová.

Otázka je zastihla nepřipravené. „No, to ne. To by byla

pěkná blbost.“ Zaváhání prozradilo, jak litují, že je tento scénář nenapadl. Už se však rozhodli shodit řidiče náznakem, že odstavené vozidlo nezabrzdl.

Nahoře na kopečku...

Třetí muž, podsaditý, se špinavýma rukama, si uvědomil, že by měl zareagovat. „Tyhle soupravy jsou těžký, ale můžou se rozjet, když je nezajistíte.“

„Kde vozidlo parkovalo, než skončilo vedle klubu?“ zajímala se Danceová.

„Na jednom z volných míst,“ odpověděl Henderson.

„To jsem si domyslela. Kde konkrétně?“

„Potřebuju právníka?“ zeptal se majitel firmy nejistě.

„Já se pouze snažím zjistit, co se tady stalo. Toto není kriminální vyšetřování.“ Věděla ovšem, že musí dodat: „Alespoň prozatím,“ a také to udělala.

„A musím s vámi mluvit?“ zeptal se Henderson dámy, která měla úředně na starosti daňové doklady, pojistky a osvědčení.

„Bylo by pro vás mnohem lepší, kdybyste spolupracoval,“ řekla, jako by si kvůli němu dělala starosti.

Henderson odměřeně pokrčil rameny, nasměroval ji ven z budovy a ukázal na místo, které se pochopitelně nacházelo na temeni kopce přímo naproti Zapadákovu. Tahač mohl sjet ke zdi, kde se zastavil, po trajektorii rovné jako pravítko, mírnou úhlovou odchylku vysvětlovalo naklonění asfaltového povrchu doleva oproti budově klubu.

Henderson zdůraznil: „Takže přesně nevíme, co se tu stalo.“

Čímž chtěl říct: Seberte řidiče a vymlaťte to z něho. Je to jeho chyba, ne naše. My jsme vyvěsili pravidla.

Danceová se rozhlédla. „Jak to funguje? Když řidič přijede po zavírací hodině, uloží klíčky od auta někde tady, nebo si je nechá u sebe?“

„Uloží je.“ Henderson ukázal na odkládací schránku.

Na parkoviště vjel bílý pick-up. Zamířil k nim a s hvízdáním pneumatik zastavil kousek od nich. Z kabiny vystoupil štíhlý, asi pětatřicetiletý muž v džínách a v tričku s emblémem skupiny AC/DC. Natáhl si koženou bundu a uhladil si rukou světlé vlasy s roztřepenými konečky dozadu. Od koutků úst se mu rozevíraly vějířky vrásek, obočí měl permanentně svraštělé. Byl to běloch, ale pokožku měl dohněda opálenou.

„No tak tady ho máme,“ prohodil Henderson.

Zaražený muž přistoupil ke svému šéfovi. „Dobrý den, pane Hendersone.“

„Ahoj, Billy,“ řekl majitel firmy, „tohle je...“

„Jsem Kathryn Danceová ze CBI.“ Ukázala služební průkaz.

„Billy Culp,“ představil se řidič a zíral na její průkaz. Oči měl rozšířené, možná za tím dokladem viděl otevřené dveře vězeňské cely.

Danceová jej odvedla stranou od ostatních.

Majitel si povzdechl, povytáhl si opasek, ještě chvíli okouněl a pak zmizel uvnitř. Jeho blondatý příbuzný jej následoval.

„Mohl byste mi říct, jak jste včera večer zaparkoval svůj nákladák?“

Mladý muž stočil pohled ke klubu. „Přišel jsem sem ráno, abych s něčím pomohl. Myslel jsem, že bych nějak pomohl. Ale nebylo s čím.“ Nesmělý úsměv, prázdný. „Chtěl jsem pomoci.“

„Pane Culpe?“

„Jo, jasně. Měl jsem štreku do Fresno. Vrátil jsem se prázdně kolem sedmý. Zaparkoval jsem tamhle. Plac číslo deset. Není to moc vidět, barva je voloupaná. Zapsal jsem do výkazu kiláky a stav nádrže a hodil jsem ho škvírou ve dveřích. Klíčky jsem uložil tamhle do schránky. A říkejte mi *Billy*. Když slyším *pane Culpe*, vohlížím se po svém tátovi.“

Danceová se usmála. „Odstavil jste vozidlo, aktivoval parkovací brzdu a zařadil rychlostní stupeň.“

„Tohle dělám pokaždý, madam.“ Nasucho polkl. „Ale pravda je, že jsem byl unavenej. To přiznávám. Fakt unavenej. Bakersfield, Fresno a sem.“ Měl nejistý hlas. Určitě přemítal, jak vyváznout se zdravou kůží. „Jsem si zatraceně jistej, že jsem mašinu zajistil. Ale kdybych měl přísahat na sto procent? To nevím.“

„Díky za upřímnost, Billy.“

Povzdechl si. „Ať už to dopadne, jak chce, přijdu vo práci. Půjdu do vězení!“

„Momentálně se teprve rozbíhá vyšetřování.“ Nosil snubní prsten a Danceová se domnívala, že má děti. Věk by tomu odpovídal. „Zapomněl jste někdy? Myslím brzdu a rychlost.“

„Jednou jsem zapomněl zamknout. A taky jsem ztratil rádio. Myslím jako vysílačku. Ale jinak nic.“ Zavrtěl hlavou. „Brzdu zatáhnu pokaždý. A nikdy nesednu za volant pod vlivem, i kdybych si dal jediný pivo. Neprojíždím semaforey na oranžovou. Nemám žádný velký nadání a neumím spoustu věcí, ale jsem dobrej řidič, agentko Danceová. Nemám žádný záznam, nikdy jsem neplatil pokutu a nikdy jsem nezařadil dopravní nehodu.“ Pokrčil rameny. „Ale pravda je, že jsem byl unavenej, madam. Agentko.“

„Ježíšmarjá! Bacha!“ křikl Henderson otevřenými dveřmi kanceláře.

Billy a Danceová se ohlédli a sklonili se právě včas. Něco jim přeletělo nad hlavou. Kámen poskočil na asfaltu a zastavil se o mohutnou pneumatiku tahače.

„Ty zasranej hajzle!“ zařval vrhač kamení.

Do svahu k nim od klubu rychle mířila skupina deseti nebo dvanácti lidí, vesměs mužů. Přiletěl další kámen. Danceová a Billy uhnuli. Projektil letěl z větší vzdálenosti, ale kdyby zasáhl cíl, dokázal by rozbít lebku. Kathryn překvapilo, že všichni ti lidé jsou slušně oblečení. Příslušníci střední třídy. Žádní otrhaní motorkáři nebo povaleči. Ovšem z jejich výrazů mrazilo. Šli po krvi.

„Sejměte ho!“

„Ty hajzle!“

„Ty jseš ten zkurvenej řidič, co?“

„Pozor! Tady je! Ten řidič!“

„Policie!“ zvolala Danceová. Zvedla průkaz a nenamáhala se s upřesněním svého postavení. „Stůjte! Okamžitě se zastavte!“

Nikdo si jí ani v nejmenším nevšímal.

„Ty sráči! Vrahu!“

„Ne!“ vyjekl Billy přidušeně. „Nic jsem neudělal.“

Ke skupince se náhle připojili další, kteří přispěchali od provizorního památníku obětem neštěstí. Někteří běželi, jiní ukazovali prstem. Počet rozhořčených mstitelů dosáhl dvou desítek. Obličeje rudé vztekem, křik a řev. Danceová už držela mobilní telefon a vytáčela 911. Žádost o posily by trvala příliš dlouho.

Ve sluchátku uslyšela: „Tísňová linka...“

Zalapala po dechu, když viděla, jak k ní letí roztočená montážní páka.

KAPITOLA 9

Billy Danceovou odstrčil a kovová tyč prolétla neškodně kolem.

Oba spadli na zem, ale řidič Danceovou vzápětí trhnutím postavil na nohy a společně se rozběhli ke dveřím do kanceláře dopravní firmy. Kathryn dokončila telefonát, policista potřebuje pomoc, otočila se a křikla na rozzuřený dav: „Toto je policejní vyšetřování! Rozejděte se, jinak budete zatčeni!“

Odpověděl jí vržený předmět – opět v podobě kamene. A tentokrát se vrhač trefil, kámen ji zasáhl, byť jen šikmo, do levého předloktí kousek od hodinek, které si rozbila na parkovišti u sídla CBI. Vykřikla bolestí.

„Zatkněte jeho!“ křičela blondýna, jejíž snoubenec utrpěl tak vážné zranění.

„Zatknout ho? Blbost! Potřeboval by pověsit!“

To už rozlícený dav doběhl až k nim. Několik mužů odstrčilo Danceovou stranou a opřeli se do Billyho, na jeho hrudník dopadaly zatím jen otevřené dlaně.

„Dopouštíte se trestného činu! Policie už je na cestě!“

Doběhl k nim rozzuřený muž běsnící vztekem. Zabodl ukazovák Billymu do prsou a zaječel: „Tys zastavil káru a šel ses vysrat nebo co! A potom jsi zdrhnul. A ty jdi do prdele, policajtko! Proč není ten hajzl zatčenej?“

„Ne, ne! Já jsem nic neudělal. Prosím vás!“ Billy kroutil hlavou a Danceová viděla v jeho očích slzy. Po tvrdém úderu si třel hrudník.

Ostatní se tlačili kolem nich. Danceová pozvedla zlatý služební odznak a získala chvilkové uklidnění vášní.

„Tohle nedopadne dobře,“ varovala Billyho šeptem. „Musíme odtud vypadnout. Ustoupíme do kanceláře.“

Kathryn s řidičem proklouzli kolem nejbližších vzteklounů a kráčeli ke dveřím. Dav je následoval jako nepřátelská eskorta. Nesmíš utíkat, nabádala se v duchu. Věděla, že kdyby se rozběhli, dav by okamžitě zaútočil.

„Nechte mě s ním pět minut o samotě,“ žádal kdosi. „Postarám se, aby se mi vyzpovídal.“

„Pověsit ho! Nic jiného nezaslouží!“

„Zabils mi dceru!“

Ke dveřím kanceláře jim chybělo deset metrů. Dav se rozrostl a zasypával je hlasitými urážkami. Ale další projektily už nepřiletěly. Aspoň to.

Potom však ze zástupu vyběhl nevysoký podsaditý muž v džínách a jednobarevné košili. Přiskočil ke kořisti a udeřil Billyho ze strany do hlavy. Řidič vykřikl.

Danceová ukázala odznak. „Hej, vy! Jak se jmenujete? Chci slyšet vaše jméno. Okamžitě!“

Krutě se zasmál, vytrhl jí odznak z ruky a zahodil ho. „Jdi do hajzlu, čubko!“

Pochybovala, že by je zastavila, i kdyby vytasila zbraň. Stejně nemohla, služební glock musela odevzdat.

„Pověste ho! Nepárejte se s ním!“

„Zabijte ho!“

„A ji taky, děvku!“

Ti lidé byli šílení. Zvířata. Vztekli psi.

„Poslouchejte mě!“ křičela Danceová. „Dopouštíte se zločinu! Budete zatčeni, jestli...“

V té chvíli se dav přestal ovládat. „Sejměte ho! Ted!“

Ohlédla se přes rameno a viděla, jak se lidé shýbají pro kameny. Jeden muž se oháněl další montážní pákou.

Kristepane!

Uhnula před letícím kamenem, který jí hvízdal kolem ucha. Neviděla, kdo jej hodil. Zakopla a skončila na kolenou. Dav se hrnul kupředu.

Billy ji šklubnutím postavil. Chránili si hlavu rukama a sprintovali ke kanceláři. Dveře byly zavřené. K čertu. Jestli Henderson zamkl, můžou být za pár minut oba mrtví.

Danceové se zmocnila ukázková panika. Antilopa, která slyší přibližující se rytmus lvích tlap.

Dveře...

Prosím...

Ve chvíli, kdy k nim doběhli, se naštěstí rozlétly. Billy se otočil a tentokrát jej vržený kámen zasáhl naplno. Trefil ho do brady a řidič ostře vykřikl. Z rány se vyvalila krev a bylo jasné, že ztratil jeden nebo dva zuby a pravděpodobně utrpěl i zlomeninu čelisti.

Vevrávorl do místnosti a zhroutil se na podlahu, dlaní si svíral zraněnou tvář. Danceová skočila za ním. Dveře se přibouchly a Henderson je zamkl.

„Volal jsem devět set jedenáct,“ oznámil vedoucí jeho kanceláře.

„Já taky,“ zamumlala Danceová a dívala se na Billyho rozšklebenou ránu. „Měli by tu být každou chvíli.“

Vyhledla oknem. Ruce se jí třásly, srdce slyšitelně tlouklo. Panika...

Dav se shromáždil u dveří. Z obličejů vyzařovala šílená posedlost. Vzpomněla si, jak byla jednou na procházce s Dylanem, svým německým ovčákem, a zaútočil na ně dobrman, který se utrl z vodítka. Zastavil ho až pepřový sprej.

Nebylo před ním úniku a samozřejmě se s ním nedalo dohodnout.

Znechuceně zkřivila tvář, když si všimla, že Henderson svírá v nejisté ruce revolver, osmatřicítku Smith & Wesson Special s krátkou hlavní.

„Odložte to.“

„Ale...“

„Hned!“ vyštěkla.

Majitel firmy vrátil zbraň do zásuvky.

Do zdi kanceláře narazil zvnějšku kámen. Rána mohutně zaduněla, protože budova měla kovové stěny. A další rány. Dvě okna se roztránila, naštěstí se jimi nikdo nepokusil vlézt dovnitř. Další výkřiky.

Danceová se podívala na Billyho. Oči měl bolestí zavřené a tiskl si k oteklému obličejí ručník s kostkami ledu, který mu přinesl Hendersonův příbuzný. Vypadalo to na rozdrce nou čelist.

Když zase vyhlédla rozbitým oknem, spatřila blikající modrobílé majáčky.

A stejně jako na záznamu včerejších událostí v Zapadákově, i nyní šílenství pominulo jako mávnutím kouzelného proutku. Vzbouřený dav dychtící zlynčovat Billyho a Dan-

ceové přinejmenším rozbít hlavu, se jako na povel otočil a odcházel. Lidé mířili ke svým autům, jako kdyby se nic nestalo.

Rychle, až příliš rychle. Uklidnili se stejně náhle, jako se rozzuřili. Posedlost zmizela. Kathryn si všimla, že mnozí odhazují kameny. Někteří jako by si vůbec neuvědomovali, že drží zbraně.

Před sídlem firmy Henderson Jobbing zabrzdily hlídkové vozy MCSO, Úřadu šerifa okresu Monterey. Dva zástupci šerifa z toho nejbližšího se rozhlédli a vešli do kanceláře.

Jedním z nich byla žena, vysoká, nápadně krásná Hispánka. „Ahoj, Kathryn,“ pozdravila. Její kolega, podsaditý Afroameričan, Danceové přátelsky pokynul. Oba je znala.

„Ahoj, Kit a Johne.“

„Co se tu sakra stalo?“ zajímala se Kit.

Danceová stručně popsala situaci a dodala: „Pravděpodobně byste jich mohli pár sbalit za napadení a ublížení na zdraví.“ Ukázala bradou na Billyho a předvedla podlitinu na vlastní paži. „Nechám to na vás. Kriminální případy už nejsou moje starost.“

Kit Sanchezová tázavě nadzvedla obočí.

„Je to dlouhý příběh. Jestli chcete, budu svědčit.“

John Lanners, druhý zástupce, si prohlédl rozdrcený obličej Billyho Culpa a zeptal se, zda si přeje vznést proti někomu ze vzbouřeného davu obvinění. „Nikoho jsem neviděl,“ zamumlal zraněný řidič.

Danceová poznala, že lže. Samozřejmě chápala, že důvodem je jeho nechuť k další publicitě a pozornosti zaměřené na údajného viníka katastrofy v klubu Zapadákov. A jeho žena a děti... I ony by se staly cílem.

Danceová potřásla hlavou. „Rozhodnutí je na vás.“

„Kdo to tady vede?“ zeptal se Lanners a ukázal na klub.
„CBI, nebo my?“

„Ne že by nám na tom záleželo,“ řekla spěšně Sanchezová.
„Jde jenom... Však víš.“

„Je tady Bob Holly za okres, takže zřejmě vy,“ odvětila Danceová. „Já sem přišla akorát zkontrolovat nějaké papíry.“ Pokrčila rameny. „No ale pak jsem se rozhodla, že zůstanu a trochu se poptám.“

Lanners si utřel pot z čela – byl docela při těle – a oznámil Billymu: „Přivoláme lékařskou pomoc.“

Řidiči na tom moc nezáleželo, přestože očividně trpěl. Beze slova si otřel slzy.

Lanners odepnul od opasku vysílačku a zavolal pro sanitku. Dispečer ho informoval, že tam bude do deseti minut.

„Můžete jet s ním?“ zeptala se ho Danceová a šeptem dodala: „Vypadá to, jako kdyby na jeho hlavu vypsali odměnu.“

„Jistě,“ souhlasil Lanners. „A dáme vědět jeho rodině.“
I on si všiml snubního prstenu.

Danceová si pohladila vlastní zranění.

„Jsi v pořádku, Kathryn?“ starala se Kit.

„Nic to...“

Vtom její zrak padl na další vývěsku pověšenou na stěně. Ukázala na ni. „Je to pravda?“

Henderson zamžoural a sledoval její pohled. „Tamhleto? Jo. Ušetřilo nám to dost peněz za ty roky.“

„Všechny kamiony?“

„Do jednoho.“

Kathryn Danceová se usmála.

KAPITOLA 10

Muž, jehož chtěl Ray Henderson obětovat, muž, kterému ještě před deseti minutami hrozilo, že jej rozlícený dav zlynčuje, byl nevinný.

Zjistit, že Billy Culp není za tragédií v Zapadákově vůbec odpovědný, trvalo necelých pět minut.

Na vývěsce, kterou Danceová spatřila na stěně kanceláře firmy Henderson Jobbing jen kousek od místa, kde seděl zničený řidič s psychickou bolestí v srdci a fyzickou v obličejí, stálo:

*MY víme, že Jezdíte bezpečně.
Pamatujte: Naše GPS to ví také!
Dodržujte nejvyšší povolenou rychlost.*

Všechny tahače a nákladáky společnosti Henderson Jobbing byly vybaveny satelitní navigací, která nejenže jim ukazovala, kudy mají jet, ale také informovala jejich šéfy, kde přesně se pohybují a jak rychle jedou. (Henderson vysvětlil,

že toto opatření slouží k ochraně řidičů pro případ únosu nebo krádeže nákladu; Danceová se ovšem domnívala, že ho rovněž nebavilo platit pokuty za nedovolenou rychlost a vydávat zbytečné peníze za naftu.)

Se svolením Boba Hollyho a zástupců šerifa vytáhla Kathryn navigaci z Billyho tahače a odnesla ji do Henderssonovy kanceláře. Přes USB kabel ji připojila k počítači a pak se všichni společně zadívali na zaznamenané údaje.

Navigace naposled ožila předchozího dne ve dvacet hodin deset minut, kdy zaregistrovala pohyb směrem na sever – ke klubu. Vozidlo urazilo asi třicet metrů a zůstalo stát, motor zhasl.

„Takže ho tam kdosi postavil záměrně,“ konstatovala Kit Sanchezová.

„Jo,“ potvrdila Danceová. „Někdo se vloupal do odkládací schránky. Sebral klíčky. Odvezl kamion ke klubu a postavil ho tak, aby zablokoval východy, potom vypnul motor a klíčky vrátil.“

„V té době jsem byl doma!“ vyhrkl Billy. „V osm večer, když se to stalo, jsem byl doma! Mám na to svědky!“

Henderson a jeho domnělý synovec se příčinlivě vyhýbali pohledu na Danceovou nebo na řidiče; už věděli, že muž, jehož chtěli hodit... no, pod nákladák, je nevinný.

„Bezpečnostní kamery?“ zeptala se Danceová.

„Jen ve skladišti. Venku ne.“

Škoda.

„A klíče k tahači?“

„Ten mám tady,“ natáhl se Henderson k zásuvce.

„Nedotýkejte se jich,“ zarazila ho.

Otisky prstů. Forenzní nálezy Kathryn Danceovou ni-

kdy moc nezajímaly, ale s fyzickými důkazy je třeba zacházet s maximální opatrností.

„A sakra. Už jsem ho měl v ruce.“

John Lanners, zástupce šerifa okresu Monterey, ho uklidňoval: „Jistě na něm bude spousta otisků, ale dokážeme je roztrždit. Vaše si vezmeme kvůli porovnání. Najdeme ty, které se nebudou shodovat s otisky Billyho a ostatních řidičů.“

Rukou v latexové rukavici sáhla Kit Sanchezová do zasušky, uchopila klíč od inkriminovaného tahače za přívěsek a uložila jej do plastového sáčku na důkazy. Danceová však tušila, že člověk, který záměrně zablokoval východy z klubu, na klíči žádné otisky nezanechal. Instinkt jí napovídal, že půjde o úzkostlivě pečlivého pachatele.

Ironií osudu se Danceová hned po svém přeložení z kriminální do civilní divize zapletla do vyšetřování zločinu – a to sem přišla jen zkontrolovat pár daňových potvrzení a pojistných certifikátů. Těžký zločin. Vražda. Možná dokonce teroristický útok.

„Můžete to oficiálně označit za vraždu?“ požádala Sanchezovou a Lannerse. „Já k tomu nemám pravomoc.“ Kyselý úsměv. „To je součást dlouhého příběhu. A zajistíte místo činu. Odkládací schránku, barel od nafty, klub. A taky parkoviště.“

„Jistě,“ potvrdil Lanners. „Zavolám na kriminálku a všechno zajistíme.“

Před kanceláří zastavila s doznívající sirénou okresní ambulance. Ve dveřích se objevili dva zdravotníci, mladí urostlí běloši, a kývli na pozdrav. Spatřili Billyho a zamířili k němu, aby zkontrolovali zranění a ověřili si pacientovu schopnost pohybu.

„Mám zlomenou čelist?“ zeptal se Billy.

Jeden ze zdravotníků nadzvedl ručník s tajícími ledovými kostkami. „Nejdřív musíte na rentgen a potom se na snímky podívá doktor. Ale jinak jo, máte ji zlomenou. Sakra, je úplně rozdrčená. Můžete vstát a chodit?“

„To zvládnou. Je někdo venku?“

Danceová vyhlédla oknem. „Čisto a prázdno.“

Všichni čtyři vyšli ven a pomohli vychrtlému řidiči do sanitky. Billy se vyklonil, vzal Danceovou za ruku a sevřel ji v obou dlaních. V očích se mu leskly slzy a Kathryn věřila, že mu je tam nevyhnala bolest. „Zachránila jste mi život, agentko Danceová. A ne jenom jednou. Bůh vám žehnej.“ Pak se zachmuřil. „Ale buďte opatrná. Ti lidé, ta zvířata, vás chtějí zabít zrovna tak jako mě. A taky jste neudělala vůbec nic špatného.“

„Brzo se uzdravte, Billy.“

Danceová našla služební odznak, oprášila ho a schovala do kapsy. Potom se vrátila do klubu. Řekne Bobovi Hollymu, co všechno objevila, ale Charlese Overbyho informovat nebude, dokud toho nezjistí víc.

Potřebovala co nejvíc munice.

Jak se blížila ke shromážděným zvědavcům a zástupcům tisku, zalétla pohledem k hezké televizní reportérce v dokonale střiženém kostýmku, která zpovídala příslušníka hasičského záchranného sboru okresu Monterey, urostlého opáleného muže s vojenským účesem a mohutnými pažemi. V posledním roce ho viděla u několika požárů a hromadných neštěstí.

Reportérka řekla do kamery: „Právě mluvím s Bradem D. Cannonem, montereyským hasičem. Brade, včera večer jste k požáru v klubu Zapadákov dorazil jako první?“

„Správně. Náhodou jsem byl nedaleko odtud, když vyhlásili poplach.“

„Takže jste na vlastní oči viděl ty scény plné paniky? Mohl byste je popsat?“

„Panika, ano. Všichni se pokoušeli dostat se ven. Vrhali se proti dveřím jako zvířata. Pracuju jako hasič už pět let, ale nikdy jsem...“

KAPITOLA 11

„... nic podobného neviděl.“

„Skutečně pět let, Brade? A teď mi povězte, zdá se, že dveře, požární dveře byly sice odemčené, ale všechny byly zablokované kamionem, který stál vedle klubu. Tahač s návěsem. Můžeme se ostatně podívat... Tamhle.“

Antioch March odvrátil pohled od objektu, na který momentálně hleděl – polštáře v povlaku z jemné bavlny, který měl sotva patnáct centimetrů před obličejem –, k obrazovce televizoru. Ten tvořil součást vybavení pokoje v přepychovém hotelu Cedar Hills Inn v Pebble Beach. Kameraman před klubem Zapadáků zaměřil objektiv na skladiště firmy Henderson Jobbing, vzdálené dobrých patnáct kilometrů od místa, kde March právě ležel.

Ústa vedle jeho ucha: „Ano, ano!“ Vlhký šepot.

Na obrazovce se znovu objevil detailní záběr na reportérku s vlasy jako karamel. „Brade, spousta zraněných a příbuzných obětí připisuje vinu řidiči kamionu, že z nedbalosti řádně nezajistil vozidlo, které pak zablokovalo únikové cesty. Obviňují ho, že si odskočil na toaletu, nebo dokonce nahlížel

škvírou do sálu, kde včera večer vystupovala hudební skupina. Pokládáte to za možné?“

„Na podobné spekulace je ještě brzo,“ odpověděl hasič.

Nikdy není moudré spekulovat, opravil ho March, brzo nebo pozdě. Kulturistický hasič, zdaleka ne takový sekáč jako March, vypadal příliš domýšlivě a arogantně. Tomu bych svůj život nesvěřil, kdyby mě měl zachraňovat z hořícího domu.

Tím méně při šílené panice v zapadlém klubu u silnice. Brad však pokračoval a nabídl divákům barvitý popis „horroru“, který se tu předchozího večera odehrával. Líčení bylo docela přesné. S pomocí Brada a obrázků, které vykresloval, zaměřil March svou pozornost k současnému úkolu – položil hlavu zpátky na polštář a oddal se pulzující slasti.

Calista sevřela jeho ušní lalůček mezi dva dokonale tvarované zoubky. March cítil tlak řezáků. Cítil na své hladké tváři ocočkováný nos. A cítil, jak hluboko do ní pronikl.

Rytmicky oddechovala. On možná také.

Calista zašeptala: „Jsi tak úžasně krásný...“

Přál si, aby nemluvila. Kromě toho nevěděl, jak na takovou větu odpovědět. Možná doufala, že se z toho vyvine něco víc než několikadenní známost. Věděl ovšem, že v podobných situacích toho lidi namluví spoustu a z nejrůznějších důvodů, takže nad tím v duchu mávl rukou.

Kdyby tak sklapla. Chtěl poslouchat. Chtěl vidět. Chtěl si představovat.

Dívka mu podpatky narážela do kostrče, záda mu drásaly nehty nalakované karmínovým odstínem – barvou tepenné krve.

A March si ve své představivosti přehrával scénky z minulosti, jak to lidé v podobných situacích mnohdy dělávají.

Nešťěstí v klubu Zapadákov. Ale pak zabrousil v čase hlouběji. Samozřejmě Serena. Na Serenu myslíval často, jak z vyvrcholení upadla do naprostého klidu.

Serena. Pomohla mu pokračovat.

Myslel také na Jessiku.

A pochopitelně na Todda. Serena s Jessikou se nikdy neobešly bez Todda.

Teď se pohyboval rychleji.

„Ano, ano, ano...“, lapala dívka po dechu.

Calista ležící pod ním sjela rukama z jeho zad a pevně mu sevřela ramena. Nehty upravené v salonu GMC se mu zabodly do kůže. Zareagoval podobně a ryl do bledého masa. Sténala částečně bolestí, vlhké výdechy jí z plic vytlačovalo jeho více než sto kilogramů živé váhy. Byl mírně při těle. A neúnavně do ní bušil.

Mačkal ji.

Podobně jako návštěvníci koncertu včera večer.

„Au...“ Ztuhla.

V té chvíli polevil. Musel udržovat citlivou rovnováhu mezi svou slastí a její bolestí. Delikátní úkol. Teď vlastně nepotřeboval, aby naříkala. Měl všechno, po čem toužil.

„Opakuju, kdyby ses k nám připojila...“

„Ach, ano,“ zašeptala Calista a nic nehrála. Byla mimo, ztracená v zápalu prožitku.

Vysunul levou ruku zpod kostnatých zad a začal se tupými prsty proplétat v hřívě slámových vlasů. Stáhl jí hlavu dozadu a zadíval se na napjaté hrdlo – krásně by se řezalo. To však nebylo na programu. Přesto jej ta představa očarovala. I to mu pomohlo.

Upravil rytmus a lehce zvýšil rychlost. Pak přišel hluboký výdech a lesklé perly zubů mu přistály na krku – řada žen

čerpá inspiraci u upírů a Calista mezi ně očividně patřila. Otrásla se a dlouze vydechla: „Anoooo.“ Ani teď nehrála a jistě jej nevybízela, aby skončil. Mimovolný výdech vyvěral z její duše a jeho to přiměřeně uspokojilo.

Nyní byla řada na něm. Sevřel ji ještě pevněji. Hrudník klouzal po řadrech, stehna po stehnech. V pokoji bylo horko a oba se hojně potili.

„Mluvím s Bradem Dannonem, příslušníkem hasičského sboru okresu Monterey a prvním, kdo včera večer zasahoval při tragédii v klubu Zapadákov. Brad se zasloužil o záchranu nejméně dvou obětí, které silně krvácely. Už jste s nimi dnes mluvil, Brade?“

„Ano, paní. Ti lidé ztratili spoustu krve, ale mně se podařilo udržet je při životě, než přijeli naši úžasní záchranáři. Oni jsou ti praví hrdinové, ne já.“

„Jste chvályhodně skromný, Brade. A teď...“

Cvak.

Uvědomil si, že ostré nehty jedné ruky opustily jeho záda. Dívka našla dálkový ovladač a vypnula televizi.

Nevadí. Se zábleskem Sereniny krásné tváře a Bradovým komentářem – *ztratili spoustu krve* – dosáhl vyvrcholení.

Zalupal po dechu a dolehl plnou vahou na dívku. Myslel si: Bylo to dobré. *Dost* dobré.

Na chvíli se zabavil.

Pak si všiml, že se Calista pod ním ztěžka pohybuje a bojuje o dech.

Tlaková asfyxie, blesklo mu hlavou.

A nijak nezareagoval. Uběhlo deset vteřin.

Dvacet. Pak třicet. Mohl by ji zabít prostě tím, že by se nepohnul.

„Uhm,“ zasípala, „mohl bys...“